

گهشتی

هه‌له‌بجه و هه‌ورامان

له ساڵی ۱۹۳۳دا^(۱)

سه‌رپه‌ره

وا ئیستا له پاش شه‌ش ساڵ توانیم بیه‌مه ناوچه‌ی (هه‌له‌بجه) و (هه‌ورامان). وا له پاش ئه‌و هه‌موو ئارامگرته‌ن توانیم به‌بیینی که‌رتیک له خاکه‌ نا‌زاداره‌که‌م دلی خو‌م شاد بکه‌م. خاکی‌ک هه‌نده‌ کۆن، ئه‌مه‌نده‌ رازاوه، نیشتمانی‌ک هه‌نده‌ پێشکه‌وتوو، گه‌لیک هه‌نده‌ زیره‌ک و توانا و کار په‌نگین، هه‌نده‌ زانا و ده‌وله‌مه‌ند، به‌کولی دله‌وه‌ ئه‌یلیم ئه‌و گه‌شته‌، به‌ختیارترین هه‌لیکه‌ که‌ بۆ بووژاندنه‌وه‌ی له‌ش و هۆشم هه‌له‌که‌وتوو.

(هه‌له‌بجه) ده‌رگای هه‌ورامانه. ئه‌و شه‌ره‌یه‌ که‌ به‌نیشته‌نی گه‌وره‌ گه‌وره‌ی گه‌وره‌ترین هۆز (عه‌شیره‌ت)ی کورده‌وه، (جاف)، ناوی ده‌رکردوو، پیاوی وه‌ک (وه‌سمان پاشای جاف) و (مه‌حمود پاشا) و ئافره‌تی وه‌ک (عه‌دیله خانم) ئه‌م ناوچه‌یه‌یان به‌رتیبه‌رده‌وه. له‌و سه‌رده‌مه‌دا پیاوی وه‌ک (شیخ عوسمانی ته‌ویله)، بو‌یژی گه‌وره‌ی وه‌ک (مه‌وله‌وی) و (تا‌هیر به‌گی وه‌سمان پاشا)، خوا ناس و زانا و تیگه‌یشتوو و بو‌یژی پێ گه‌یاندوو. ژیان لی‌رده‌ا ژیا‌نی ئه‌وروپایه. سه‌ربه‌ستی ژن له‌گه‌ڵ پیاو‌دا، لی‌رده‌ا له‌ هه‌موو شو‌پتیکی کورده‌ستان زۆرت‌ره.

(هه‌له‌بجه) سه‌ره‌ ریگای بده‌وبستین (تجارت)ی عی‌راق و ئی‌رانه.

(هه‌ورامان) یش جیگای ته‌ماشاکاری خو‌ش و، به‌زم و دل‌داری و کۆری ده‌ویشان و کۆری ئازادی و سه‌ربه‌ستیه‌یه. ئه‌م ناوه‌ له‌م چه‌ند سا‌له‌ی دوا‌ییدا له‌ناو پش‌تویش و خو‌شیشیدا ناویکی گه‌وره‌ی ده‌رکرد. ئیستا هه‌موو که‌س له‌ خو‌ و له‌ بیگانه‌ بۆ «گه‌شت» رووی تی‌ ئه‌کا.

له‌به‌ر ئه‌وه‌ چاوی کوردی ئه‌م ناوه‌ زۆر کراوه‌ته‌وه. جی و بانیا‌ن زۆر پێشکه‌وتوو. له‌به‌ر ئه‌وه‌ منیش ئه‌م هه‌له‌ی بۆم هه‌له‌که‌وت، له‌گه‌ڵ هاو‌رتیه‌کی خو‌شه‌وبست‌دا کاک (ئیسماعیل عه‌لی)، له‌ ده‌ستم نه‌دا. هات‌م

(۱) ئه‌م گه‌شته‌ له‌ مانگی ئابی ۱۹۳۳دا کراوه.

له‌ چیمه‌ن و لاله‌زاری، له‌ که‌زه‌بای فیتکی، له‌ کۆری دل‌داری، له‌ کۆمه‌لی زانا و تیگه‌یشتووایی که‌له‌که‌وه‌ر بیه‌م.

شا‌کر فه‌تاح ۱۹۳۳/۸/۱۶

(ده‌رچووی مه‌تری‌کولیتینی ئوکسفۆرد و که‌مب‌رج، له‌ خو‌یت‌دنگای بل‌دی برومانا له‌ لو‌بنا‌ن)^(۱)

له‌ ری‌دا

په‌یمان وا بوو رۆژی چوارشه‌مه‌ له‌ به‌یانیدا برۆین، به‌لام ئۆتۆمبیل‌چیه‌یه‌ که‌ په‌یمان‌ه‌که‌ی خو‌ی رانه‌گرت، ئیمه‌ی خسته‌ چیشته‌نگاو. ساتی چواره‌م^(*) سواری‌بوین. کورپکی ده‌نگ‌خۆش و پیر‌پیر‌تیکی رو‌وخۆش و دوانی بینه‌نگی که‌مان له‌گه‌ڵ بوون. له‌ ریگا تاو، تاو، به‌نۆره‌ من و ئه‌و گۆزانی‌مان بۆ یه‌کتر ئه‌سه‌نده‌وه. له‌گه‌ڵ هاو‌رتیه‌که‌یش‌دا ناو به‌ناو قسه‌ی خو‌ش خو‌شمان ئه‌کرد.

ریگاکه‌ی زۆر باش بوو. چونکه‌ هاوین بوو. ئه‌گه‌ین له‌ زستانا ئۆتۆمبیل له‌ قور ئه‌چه‌قن، ده‌ره‌تانی نایی بچی به‌هیچ لای‌تی‌کا. ریگاکه‌مان به‌ناو گه‌رمای شه‌ره‌زوردا ئه‌ریش‌ت. جار‌جا‌ری‌کیش له‌ شاخه‌ دو‌وره‌کانی هه‌ورامانه‌وه‌ که‌زه‌بایه‌کی فیتکی لی‌ ئه‌دا‌ین. گه‌لی دیمان هاته‌ ری. له‌ هه‌ورامان‌دا چایخانه‌ هه‌بوو. (ناوی چه‌قان) و (ناوی سه‌راوی سو‌بحان ناغا) و گه‌لی ئاوی زۆری که‌مان هاته‌ ری. شو‌پته‌که‌ی یه‌جگار ناو‌دار و زه‌ویوز‌دار بوو. چه‌ دارستانی گه‌وره‌ گه‌وره‌یش به‌لای ئه‌م ئاوانه‌وه‌ په‌یدا بوو بوون. بیجگه‌ له‌وه‌ ئه‌م ناوه‌ تووتن و مه‌رزه‌ و چنار و بییه‌کی زۆری لی‌ ده‌رو‌ین‌ری. زۆربه‌یان هی به‌گزا‌ده‌کانی جافن. تووتنه‌کان چاو‌دی‌ری‌که‌ری می‌رییان به‌سه‌ره‌وه‌یه. له‌سه‌ر شیوه‌ی تازه‌ تووتنی (سامسۆن) ئه‌چیتن. به‌سایه‌ی ئه‌م تووتنه‌وه‌ کۆمه‌لیکی گه‌وره‌یش له‌ لادی‌یی و ژنه‌ لادی‌یه‌کان ناو ئه‌خۆن. له‌ پاش دوو کات گه‌یشتینه (خورمال). دییه‌کی بچووک بوو. به‌لام خوا‌ه‌نی باخ و باخاتیکی فراوان و ئاویکی زۆر و مزگه‌وتیکی یه‌جگار گه‌وره‌ بوو. مزگه‌وته‌که‌ی دوو نه‌مۆتیکی به‌رز بوو. هه‌یوانیکی پان و درێژ و، چه‌ند زو‌ورپکی ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ داری هه‌بوو. له‌سه‌ر شیوه‌یه‌کی جوان دروست کرابوو. له‌ خوا‌ریه‌وه‌ ئه‌ستیرک (حوض)یکی زۆر گه‌وره‌ی هه‌بوو. ئاوه‌که‌ی سارد بوو. له‌ شو‌پن به‌رده‌نو‌یژه‌کانیدا ته‌خته‌ریژ کرابوو. له‌ ده‌سته‌ چه‌پی ئه‌ستیرکه‌که‌وه‌ ریزه‌ گو‌ل و گو‌له‌باخ‌تیکی جوان، له‌ پشت مزگه‌وته‌که‌یشه‌وه‌ چه‌ند تاو‌یر و که‌له‌ به‌ردیک هه‌بوو، ئاویکی خو‌پ به‌ناو‌ی‌ان‌دا گه‌ی ئه‌کرد، ئه‌و باخ و باخاته‌ی خورمالی ئاو ئه‌دا. له‌ هه‌یوانی نه‌مۆمی دو‌وه‌می مزگه‌وته‌که‌ و سه‌ریان‌ه‌که‌یه‌وه‌ چاو‌ئه‌ندا‌زتیکی دل‌گیری ئاو و سه‌وزایی (خورمال) چاوی پیاوی ئه‌گه‌شان‌ده‌وه. ئه‌م باخانه‌ ترئ و هه‌نجیر، هه‌نار و هه‌لو‌وژه‌ و قو‌خ و قه‌یسی و گه‌لی داری وه‌ک چنار و عه‌رعه‌ر و شو‌ره‌بی و ناره‌ه‌ند و سو‌وره‌ چناریان تیابوو. (شیخ حسامه‌دین) که‌ دیت له‌م

(۱) ئه‌مه‌ ئه‌وه‌ ده‌گه‌به‌نی که‌ ئه‌و خو‌یت‌دنه‌وه‌ی له‌ برومانای لو‌بنا‌ن، په‌یمان‌گایه‌کی فیتروونی زمانی ئینگلیزی بووه‌ بۆ

به‌ره‌و ده‌رگرتن و خو‌یت‌دن له‌ (ئوکسفۆرد و که‌مب‌رج) له‌ به‌ریتانیا، هه‌ر ئه‌و په‌یمان‌گایه‌ش سه‌ر به‌و زانکۆیه‌ بووه.

(*) ئه‌و سه‌رده‌مه‌ ساتی کورده‌واری به‌کار ئه‌هێنرا، نه‌ک فه‌ره‌نگی. (ش. ف)

مزرگه و ته‌دا د‌سوپیتوه‌ند و میوان و پیاوانی دانه‌نیشیتنی. (خورمال) چند دووکانیکیشی تیا‌بوو. لیره نزیکی ساتیک ماینه‌وه. له بن سیبهری سووره‌چاره گه‌وره‌که‌ی مزرگه‌وته‌که‌دا ماندوویتی خۆم‌ه‌سانده‌وه. له‌گه‌ل چند ناشنایه‌کدا له‌سهر سه‌ریانه‌که به‌رکولیکمان کرد و سواربووین بز هه‌له‌بجه. زوری پی نه‌چوو، توشی جوگه‌کانی (د‌لین) بووین، لیره‌دا پیاویکی به‌کاری سلیمانی، (ره‌مزی نه‌فندی)، توتن و مه‌ره‌زی کردبوو. گه‌ل کرپکارمان دی، له‌ویدا، فه‌رمانیان نه‌کرد. هاورپیه‌کی خۆم‌ه‌ویدا دی، سه‌رکار بوو، خبوتی له‌وی هه‌لد‌بوو. گه‌ل‌یکمان له‌گه‌ل خه‌ریک بوو، بمینینه‌وه. به‌لام بۆمان نه‌کرا. ئیتر به‌ناو چند دارستانیکی که‌یشدا تیبه‌رمان کرد. ساته‌ریبه‌کی تریش ده‌شتی (شاره‌زور)مان بری، ئینجا گه‌یشتینه (هه‌له‌بجه).

هه‌له‌بجه ۱۹۳۳/۸/۱۶

ئوی له‌ دووره‌هه‌ بیته (هه‌له‌بجه)وه، ریزه‌خانویه‌کی به‌رچاو نه‌که‌وی، شاریک له‌ شاره‌رازاو‌ه‌کانی رۆژئاوی دیته‌وه‌بیر. ئه‌م‌خانوانه‌هی (وه‌سمان پاشا)، (تاهیر به‌گ)، (حامید به‌گ) و ده‌وله‌م‌نده‌کانی تری جاف و هه‌له‌بجه‌یین. ئیمه‌چووینه‌مالی (وه‌سمان پاشا)، لای (ئه‌حمده‌موختار به‌گ)ای کوری. به‌راستی کۆشکیکی ناوازه‌بوو. دوو نه‌م‌، به‌رز بوو. له‌خواره‌تار مه‌ودالانی گه‌وره‌گه‌وره و پان، له‌سه‌روه‌به‌هیوانی فراوان، هه‌ر‌چوار لای کۆشکه‌که‌ی رازاندبووه‌وه. ژوره‌کان به‌ک له‌سه‌ر به‌ک بوون. ده‌ره‌ویان به‌ئاوتنه‌بندی و میناکاری پر نه‌خش و نیگار، به‌ره‌نگی ئال و والا، ناوه‌ویان به‌ئالته‌ت و ئاوتنه‌کاری، په‌نجه‌ره‌و بن میچه‌کان و دیواره‌کانیان جوان کرابوون. ده‌رگا‌کانیش کاریکی یه‌جگار جوانیان تیا کرابوو. له‌هه‌ر‌گۆشه‌یه‌کی کۆشکه‌که‌وه‌له‌ناوه‌ندی دوو هه‌یواندا، ژوریک هه‌بوو. په‌نجه‌ره‌کانی به‌هه‌ر‌چوار لایدا ئه‌یروانی. یه‌کیک له‌مانه (قوله‌ی) پی ئه‌لین. چونکه‌جیگای شه‌ره‌تفه‌نگ بووه‌بۆ به‌رامبه‌ری دوژمن. له‌هه‌ر‌لایه‌هه‌یوانیک هه‌بوو، به‌دریژی لای خانوه‌که. له‌به‌ر ئه‌وه‌بۆ ته‌ماشاهه‌هه‌موو‌هه‌ل‌ئ‌م‌کۆشکه‌شاهانه‌یه‌به‌سه‌ر‌ماله‌کانی هه‌له‌بجه و دپه‌ته‌کانی بنار شاخه‌کانی هه‌رامان و باخه‌کانی چوار لای هه‌له‌بجه و ده‌شتی فراوانی شاره‌زوردا ئه‌یروانی. تیکرا هه‌موو ژوره‌کانی سه‌روه‌به‌به‌ره‌و قالپچه، به‌کوری و میز و ئاوتنه‌ی گه‌وره‌گه‌وره پر کرابوونه‌وه. میوانه‌کانی (به‌گ) له‌ نه‌ومی سه‌روه‌دانه‌نیشن. سه‌یر ئه‌ویه، به‌پپچه‌وانه‌ی (سلیمانی) ئه‌وی تۆزه‌ناشنایه‌تیبه‌کی هه‌ب‌له‌گه‌ل (مالی پاشا)دا، بی پرس ئه‌توانی به‌هه‌موو لایه‌کی خانوه‌که‌دا بسورپیته‌وه، تا خۆی یاخود ژنه‌که‌ی یان یه‌کن له‌ ده‌سوپیتوه‌ندان نه‌دۆزیته‌وه. ئه‌م‌کۆشکه‌گه‌وره‌یه‌به‌لای که‌مه‌وه‌چل ژوریک گه‌وره‌ی تیا‌بوو. هه‌موویان په‌نجه‌ره‌ی گه‌وره‌ی باکیشیان تیا‌بوو. له‌به‌ره‌وه (مالی پاشا) تا بلتی فینک بوو. چونکه‌با هه‌موو لایه‌کی نه‌گرته‌وه. له‌و سووچه‌وه که ئیمه‌لی دانیشتیبووین-به‌ری رۆژه‌لات-چاومان له‌باخچه‌یه‌کی فراوان بوو، نه‌ستیرکیکی گه‌وره‌ی له‌ناوه‌راستدا بوو. لایه‌کانی که‌یشی به‌دار و دره‌ختی به‌ردار و سیبه‌ردار ته‌نرابوون. له‌لای ده‌رگا‌نه‌که‌یه‌وه سه‌رشۆرک (حام)یکی خنجیلانه‌ی جوان کرابوو، هه‌لی خۆی بۆ پاشا و خیزانی بووه. به‌لام ئیستا بۆ هه‌موو که‌سه.

که‌چووینه‌سه‌ری بردیانینه‌ژوریکه‌وه. ژوری ژنان به‌رامبه‌ری بوو. (حه‌به‌خانی) ژنی (ئه‌حمده‌به‌گ) له‌گه‌ل ده‌سوپیتوه‌نده‌کانیدا به‌سه‌ره‌ستیبه‌که‌وه. له‌ولامانه‌وه‌قسه‌و گه‌پی نه‌کرد. چای نه‌خواره‌وه. ئیمه‌ی نه‌ئناسی ئه‌گین ئه‌هاته‌لامان، دانه‌نیشته.

پیاویکی باریکه‌لانه‌ی چاوشینی ده‌موچاو سووری وریا ده‌ستی هه‌ردوو‌کمانی گوشی. ئه‌م‌پیاوه‌که (عه‌لی نه‌فندی)ای ناو‌بوو، خۆی له‌بنچینه‌دا ئه‌لمانی بووه. براهیکی پسپۆری له‌مندالیدا ئه‌یفرتیتته هه‌له‌بجه. ئیستا ئیسلامه. کوردی زۆر چاک ئه‌زانن. له‌ژنیک کورد کورپکی کورته‌بنه‌ی به‌ک چاوه‌ی زیره‌ک و وریای بوو‌بوو. جا ئه‌م‌پیاوه‌بوو که کار و فه‌رمانی (به‌گ)ای به‌باشی هه‌له‌سه‌وراند. ئه‌گین ئه‌وانی که‌ی گپۆویژ بوون. فریان به‌سه‌ر هه‌یچه‌وه‌نه‌بوو.

ئه‌م و (حه‌مه‌فه‌رح)ای کوری زۆر میوان نه‌وازیان کردین. سه‌رده‌میک له‌مه‌وپیته (حه‌مه‌فه‌رح) له‌خویندنگای ئه‌مریکان‌ای به‌غدا بوو‌بوو. ئینگلیزیبه‌کی باشی قسه‌نه‌کرد. (تاهیر به‌گی برای ئه‌حمده‌به‌گ) ئه‌ل: «قوریانی په‌لت به‌که‌په‌لی هه‌مپه‌لت په‌ل کرد». گویا براهی (عه‌لی نه‌فندی) که‌ناوی (هه‌مپه‌ل) بووه، (داود به‌گی جاف)ای ده‌رمان خوارد کردوه. ئه‌وانیش رایان سپاردوه، یه‌کیکیان کوشتیوتیبه‌وه. ئینجا (تاهیر به‌گ)، خۆی ئه‌کات به‌گۆری (قوریانی) بۆ ئه‌وه‌که‌سه‌ی که (هه‌مپه‌لی) برای (عه‌لی نه‌فندی)ای کوشتوه‌!...

ژوره‌که‌مان بن میچکیکی ئاوتنه‌به‌ند، دیواریکی ره‌نگ‌کراو، چند په‌نجه‌ره‌یه‌کی میناکاری له‌سه‌ر شپه‌ی کۆن تیا‌بوو. تاقه‌کان به‌چینی شتی ناوازه‌ی بلورین رازابوونه‌وه. قالی و دۆشه‌ک ئه‌مه‌به‌ر و ئه‌وبه‌راخراوون. ئیمه‌لیره‌دانیشتن، چایان بۆ هینان. له‌پر کورپکی (۱۶) ساله‌ی قه‌د و بالا جوانی په‌ری روو هاته‌ژوروی. ده‌ستی گوشین. ئیمه‌یش جگه‌ره‌مان دا‌یه. پرسیم کیبه‌؟ خۆی وتی: «من مه‌سعودی کوری تاهیر به‌گ»م. به‌راستی دلم رۆشن بووه‌وه. گه‌ل قسه‌ی خۆش خۆشی بۆ کردین. ته‌رحه‌پیکه‌نینیکی هه‌بوو، کاری له‌دلی پیاو نه‌کرد. سه‌رگوروشته‌ی خۆی بۆ گپه‌امه‌وه، که‌بۆچی له‌خویندنگا وازی هینا. به‌لام له‌دواییدا تیگه‌یشتم که‌سه‌ره‌اویتیکی له‌سکا نیبه. هه‌ر له‌م‌لاو ئه‌ولا ئه‌سوورپیته‌وه. منیش ئاخیکم هه‌ل‌کیشا و له‌دلی خۆم‌دا گوتم: «داخه‌که‌م تاهیر به‌گی ناودار که‌سه‌ی نه‌بوو جیگای بگریته‌وه!». ئه‌گه‌ر ئه‌م‌کوره‌باوک و دایکی بمایه‌وازیان لئ نه‌هینا تا پیاویکی ناوازه‌ی وه‌ک باوکی خۆی لئ ته‌هاته‌وه‌ده‌روه. به‌لام و دایاره (ئه‌حمده‌به‌گ)ای مامی هه‌یج ئه‌وه‌ی لیک نه‌داوه‌ته‌وه!... یاخود لیک دایه‌ته‌وه‌به‌لام بۆ نه‌چۆته‌سه‌ر!... له‌گه‌ل ئه‌وه‌یشدا (مه‌سعود به‌گ) هاوده‌م‌یک زۆرباشی نواند. له‌گه‌ل (حه‌مه‌فه‌رح)دا هه‌موو جارێ له‌گه‌لماندا ئه‌هاته‌ده‌روه، ئه‌ی گپه‌رین به‌ناو شاردا.

له‌ده‌روه (ئه‌حمده‌به‌گ)یشمان پی گه‌یشته. ماندوو نه‌بوونی لئ کردین. پیاویکی که‌له‌گه‌ت بوو. به‌خۆه‌بوو. موو زه‌رد و ده‌موچاو سوور بوو. جوانترین زه‌رده‌خه‌نه‌ی هه‌بوو که‌له‌هه‌له‌بجه‌دا دیبووم. له‌ئیمه‌تیبه‌ر بوو... جارێ بام بپۆین...

باخه‌کانی هه‌له‌بجه‌لای خوارووی که‌وتبوون. (باخی میر)یان هی (ئه‌حمده‌به‌گ) بوو. له‌هه‌موویان

بوژی نیشتمانپه روهر نه حمده به گی پاشا

ههله بجه بیبه کان به شهو به دووکانداره کانیاان نه خویند. نزیکه ی سی شاگردیک له ویدا نه بیان خویند.

به یانی له مزگهوت دهموچاومان شت. مزگهوتی ئیره نه ستیرکه که ی گه وره بوو. به رده نوپزه کانی ته خسته بوون. پیشاوه کانی، به پیچه وانهی هیسه کانی سلیمان دهرگایان هه بوو. دیواریکیش پیشاوه کانی له جتی نوپزه و دانیشتن جوئی نه کرده وه. به کورتی مزگهوت که ی ههله بجه ریکوپیک و پاک و خاوتین بوو.

که گه راینه وه مالی پاشا، (نه حمده به گ) له دیوه خانه که یدا دانیشتیووو. زور گیان سووک و پروو خویشم هاته پیش چاو. باسی وپزه ی کوردیم له گهل کرده وه. له کومه له هونراوه کانی خوئی گهلینکی بو خویندینه وه. قسه کانی ناودار و ناسک بوون. باسی دلداری و نیشتمانپه روهریبه کی به جگار به هپزی نه کرد. به راستی خویشخوانیبه کانی له چیشکه دا له هونراوه کانی (تاهیر به گ) ی برای که متر نه بوون. (نه حمده به گ) نیازی هه بوو له چاپیان بدات. بیجگه له وه نه یگوت: «چیرۆکیکی کاریگه ری قور به سه ری کوردم نووسیه ته وه. نارسه نی بیگانه پیشان نه دات. چاوی کورد نه کاته وه». نه یگوت: «گوئی نادمه دل و ناره زووی میری. قسه ی سه ریبه سستی راستی خویم هه نه کم. به وانوه نه بی له چاپی نادم». گوئی: «شتیکتی تریشم به ده سته وه یه. رهنگه نه زمستانه ته واوی بکه م!».

به رچایی، له ههله بجه دا نه مند به یه خی پی نادری. له گهل نه وه یشدا بو ئیمه نان و ماست و چاپیان دانا، که زور خویشمان لی چیشت، هه ره به ره نه وه ی که له گهل (نه حمده) دا بووین.

له گهل (نه نوهر به گ) ی هاو پیمدا چوینه مالی (حامد به گ) ی مامزی. ئیره یش گهلینکی ریکوپیک بوو. نه ستیریککی نه ندازه یی جوانی له ناوه راستدا بوو که له به رده می کوشکه که یاندا بوو. نه خانوو دیش

گه وره تر بوو. باخچه به کی که یشی هه بوو، سووک و نه ستیرکی تیا بوو، له گهل چاپخانه به کدا که له بن سببه ری چند دارتی گه وره دا بوو. باخه کانی ههله بجه گه وره بوون. هه نار و هه نجیر و که میک تری و میوه ی تریشیان تیا بوو. جگه له مانه ماله گه وره کانیش باخ و باخچه یان هه بوو. میوه ی شاری ههله بجه نه باخانه پیکیان نه هینا. خانوو کانی ههله بجه چه شنی هی سلیمانین. راسته شه قامیتی خنجیلانه ی پاکی تیا بوو. به لام کولانه کانی ته سک و تورو سک، پیس و پوخل، نارپک و ناقولا بوون. دوو قه به سه ری، دوو سه رشورک، چاپخانه به کی سه نه می سه ره وه ی جوان، چند ریزه دووکانیککی زور ریکوپیککی لی کرابوو. تازه خه ریکی دروست کردنی ئوتیلینک و ئوتومبیل خانه به یک بوون... به لام چند دووکانیککی ناشیرین بازار که ی ناخوش کردبوو. ههله بجه پینج سه د مالینک نه بوو. له شوپینکی ته ختا ههله که وتبوو. گهل کانیای جوانی هه بوو. تووتینکی زوری لی کرابوو باخه کان له شیو و دۆله کانی خواروویدا ههله که وتبوون. هه چوار لای دهشت و نه رمان بوو. له دووره هه شاخه کانی (هه ورامان) دیار بوون. دیهاتی (عه به یلی، جه لیل، عه نه ب، گردی به کراوا) ی لیوه دیار بوون.

سی رۆژ له ههله بجه ماینه وه. جووله که کانی ههله بجه، له هی سلیمان، نافرده تیشی دیسانه وه له هی گهل جیگای تر سه ره سترن. (کانی ژنان) که له مالی پاشاوه دیار بوو، زور ژنی جوانی نه هاته سه ر. ژن له ههله بجه دا زور خویمان نه رازینه وه. له کاتی کار و فه رمانیشدا هه ره برگی جوان نه پویشن. سه ری ژنی ههله بجه یی، جوانترینی سه ری ژنانی کورده که دیبیتیم. جوانیان زوره. پیساوانیش له به ره نه وه سه ره ستان.

(نه حمده به گ) هه میسه به دیار تووتنه که یه وه بوو. ده یگوت: نه توتنه هه زار دیناری بی نه گرمه وه!... گهل کیکاری بو راکرتبوو. سه رکاره کانیاان دوانیان (نه رمنی) بوون. له سه ره شیوه ی تازه تووتنه (سامسون) ده گیان نه شکانده وه. بیگومان (نه حمده به گ) بوئه نه مند به دیار یانه وه نه بوو، زور له کیکاره کانی ژنی جوانی ههله بجه یی بوون. هه ره له به ره نه مه یش بوو که کار و فه رمانه که ی وا زوو ههله سوووا.

(نه حمده به گ) زور دلته ی بوو. له به رگ و هه ستان و دانیشتندا، له رباوردندا، ره وشتیکی بوپژانه ی هه بوو. وا بزائم له به ره نه وپشه که وا بوو، ههله بجه، خوئی دلته رانه ههله که وتوووه. ناو و بای سازگاری، چاوئه ندازی ره نیگی کچ و ژنی شیرین و نازنینی، تیکر کاری له ژبانی هه موو ههله بجه بیبه ک کردوه. له هاوینه دا نه بینی له هه موو باخیکدا که پر وه هه وار، نیشته نیبه کانی ههله بجه تیا یاندا رانه بوپژن. (نه حمده به گ) که ئیواره نه هات، به خوئی و چند هاوده میکیه وه له گهل گوزانی بیپژنیکدا به مه ی و جامی مه یه وه نه چوو به باخیک له و باخانه وه. تا کاتی چواره می شه نه یخواره وه و به به زم و رباوردن له ده مه و ئیوارتیه، له ناو نه و باخانه دا رایان نه بوارد تا خه وتنان.

ئیوارتی نانیککی خویشمان خوارد. ههله بجه یی له چیشتا وه ستان. گهلینکی چیشتی خویش خویش و ناوازه دروست نه که ن. له پاک و خاوتینیشدا ته واوون. پاش نان، چوینه (خویندنگای زانستی). له ویدا شاگرده

گهوره و بلنډبوو. ژووره کانی به کورسی و قه نه فقه و میتری ناوازه وه پازینرابوونه وه. (حامد بهگ) مه کینه به کی نه له کتريکی هینابوو، چرای نه له کتريکی به نا و هه موو خانوه که پیدا بلاو کردبووه وه. به لام له بهر نه رک زوری که کم نه پانخسته کار. پارهی زوری نه و بیست. هرچی هه له بهج به بیبه کانی تر بوون، هیتستا هر چرای نه وتیان نه سووتاند.

به لام خانووی (تاهیر بهگ) ویران بوو بوو. جاران له بهر دلای (خانی و هسمن پاشای جاف) هه یوانی نه وی و مالی پاشایان به پرديکی ته خته نه گه پانده وه بهک.

نیسته نه وه پیش نه ماوه ته وه. (نه نوه بهگ) نه یگوت: «حلی خوی مالی پاشا، لهو حله دا که (خانم) سهرداري هه له بهج به بووه، دهر ژوور، که سی نه گرتووه. نیسته نه مه نده نیشته نی که مه وه کو چۆلی لای هاتووه». نیتر له پاش نازگرتنیکی زور و میوانداری به کی به جگار باش له لایه ن برا هه له بهج به بیبه کانه وه، له سهر فهرموددی (نه حمه بهگ) چوینه «دهره شیش».

دهره شیش ۱۹۳۳/۸/۱۹

(نه حمه بهگ) له گه ل یه کتیکا ناردينیه کن (حه مه سه عید بهگ) ی زاوی. له دئی (عه نه ب) وه تپه پین. دپیه کی پر له باخی خوش بوو. له سهره ریگادا له بن چهند داریکدا نه ستیرک و ناویکی جوان هه بوو. چایخانه به کی لای کرابووه وه. له وه لا به سهر گردیکا جگه ره کیشیک سهرکه وتین و ریشتین ئینجا به سهره لیثاییه کدا هاتینه خواره وه. له چه میکمان دا. له سهر و باخاتیکی درپژوله کدا چهند مالیکمان دی. نه وه (دهره شیش) بوو. له ناو خانووی به کی یهک نه مییدا که نه یروانی به سهر باخ و باخاته که دا، (حه مه سه عید بهگ)، دانیشتبوو. پیاویکی درپژوله ی باریکه لانه ی، به سه زمانی له سه رخو و گوترا یه لم هاته پیش چاو. له بهرمان هه ستا و دهستی گوشین. پاشان (حه مه بهگ) ی برایشی هات. که پیاویکی به دهم هه له شه و دهم گهرم بوو. کوتوپر هه والی (تاسووری) یه کانی لای پرسیم. له پیشه وه حه زی به مانیان نه کرد، له کوردستاندا. له دواییدا قسه که ی گۆری. کورپکی به چکوله نه ی خنجیلانه ی جوانکیلانه، که ناوی (حه مه عه لی) بوو، له وه لاوه دانیشتبوو به ته مه ن ههر دوانزه سالتیک نه بوو. کوری خانه خویکه مان بوو. خویندنای سهره تابی له هه له بهج به دا ته واو کردبوو. له چاو خویدا ئینگلیزیه کی جوانی قسه نه کرد و زور باش به ئینگلیزی گفتوگۆ له گه لدا نه کردم. (حه مه عه لی) زیبه کترین و سهره سترین شاگردی ناوچه ی هه له بهج بوو، که تا نه وسا دیبوم. به خوی و لووته که رویشکی به که یه وه، به دهنه گه زنگدار و قسه گورجه کانی وه، به چاوه گه شه جریوه داره به چکوله کانی وه، به ته رحیکی و کیشی کردین، زوری به قسه کافان له گه ل نه ودا نه کرد.

باوکی زوری خوش نه و بیست. چونکه دایکی نه ما بوو، زور جار له باوکی تووره نه بوو، قسه ی نه ترانند، قسه ی به مامی نه گوت، (حه مه سه عید بهگ)، خوی لای لیل نه نه کرد. له گه ل مامیدا که پیاویکی نهران و نه خوینده وار بوو، که وته دهمه قالیبه وه. مامی سویندی خواردبوو که خانووی له سه هوئل دروستکراو، پیاوی تیا نازی. چونکه (حه مه عه لی) تپی نه گه پانده بوو که سهروخواری به که ول

دانه پوشری. به لام که (حه مه عه لی) له منی بیست خانووی سه هوئل، پیاوی بهو ته رحه تیا نه ئی، مامی به دروخسته وه. پپی گوت: «سوینده که ت که وت!؟» له سهر نه وه مامی تووره بوو، لیمان تورا.

له چه مه که ی (دهره شیش) دا تۆزی خومان شت. تا گه راینه وه (حه مه سه عید بهگ) له بن داریکدا به ته نشت جوگایه کی جوانه وه سه ماوه ری لای دهم کردبوو. نه سه که ملی ریکویکی بز نیمه دانابوو. له ناوه ند چای خوارده وه دا باسی (کورد) و (کوردایه تی) هاته پیشه وه. بهو و به (حه مه بهگ) ی برای گه لی قسه ی ژیرانه یان له بابه ت پیشکه وتن و سهره خوی کوردستانه وه کرد. پاشان چوینه باخه وه. له بن دارگوتیکدا له گوتی چه مه که دا دانیشتبین. دهره پشتمان دار هه نجیر و هه نار و قوخ و که له میو بوون. هه ندی میوه ی بز کردینه وه و خواردمان. (حه مه سه عید بهگ) حه زی نه کرد، له گه ل کوره که ییدا، قسه به ئینگلیزی به کین. نه یگوت: «نه م سال بیته وه نه پینریمه (سلیمانی)، خویندنای ته ویش ته واو بکات.

دهمه و شیوان بوو. کابرایه کی که ته ی چوارشانه ی کوت و کویری دهمچاو کرموئل، به هه له داوان هات و دانیشت. ماندوو نه بوونیمان لای کرد. نه مه (شیخ جافر)، پیاویکی به گزاده کانی هه ورامان بوو. (بهگ) وای پیشان داین: «شیخ جافر له هیچ ناسله میته وه: نه خواته وه...». خویشی گوتی: «پرسیم. وتیان دووانی خه لکی سلیمانی له لایه. نیتر زانیم خوارده وه تان لا هه یه. بویه هاتم!...». به لام (حه مه سه عید بهگ) تکای له نیمه کرد بی به خشین که ناتوانی نه و ئیواره یه خوارده وه مان بز به ئینی. به لام من تیم گه یاند که نه من، نه هاو ریکم، کاک (ئیسماعیل عه لی)، هیچمان ناخوینه وه... وا دیاره نه م به گزاده جافانه، تیکرا هه موو نه خو نه وه. گوی ناده نه نوئو و رۆزو و شیخ و میخ!!.

له گه ل نه وه یشدا (شیخ جافر)، پیاویکی دوورین و شاره زا، له سه رخو و قسه خوش و دهم گهرمی پیشان دا. خوینده وار و زیره ک بوو. گه لای قسه ی جوان جوانی له بابه ت زورزانی ئینگلیز و نه زانی کورده وه، هه روه ها له بابه ت پاشکه وتووی کورده وه کرد. سهر به (خانم) و کوره کانی و، به گزاده کانی (هه ورامان) بوو. زور خه فته تی نه خوارده که (مه سعود بهگ) جیگای نه و پیاوه گه وره یه، (تاهیر بهگ) ی باوکی ناگریته وه، باسی جوامیری و نان بده یی و ویزه وانیی (تاهیر بهگ) ی نه کرد. نه یگوت: «حلی خوی، خوی شاگرده کانی خویندنای تاقی کردو ته وه له گبرفانی خویشی پاداشی پچ داون». شیخ جافر جار به جارای باسی (ناپلیون) و (نه دیسون) یشی نه خسته ناو ناوانه وه.

باسی هونراوه ی کوردم له گه لا کرده وه. نه یگوت: «ناهی خانی کچی خانم خوینده وارده. که شکۆلیکی به جگار گهرده ی هه یه. بوئو نه ماوه له کوردا هه لبه سستی نه وی به ته واوته تیا نه بن». دواي نه وه گوتی: «سهر نه وه یه هی چهند بوئویکی نه خوینده واری نه م ناوه ی تیا یه، بی هاوتان. هی چهند که سیکی که شی تیا یه، که س ناویشی نه بیستبوون». به لئینی دامی که هاتمه وه هه له بهج به باته لای (ناهی خان)، نه و که شکۆله نر خداره ییم پیشان بدات. دیسانه وه له کۆری قسه کردندا گوتی: «له شاری (هه ورامان) که له کوردستانی ئیراندایه، میژوونامه، (تاریخ) هک به زمانی هه ورامی نووسراوه ته وه حه وت سهد تا هه شت سهد لاپه ره نه یچ. له دهمیکه وه که نۆ سهد سال له مه و پیش نه گرتیه وه، تا ئیمرو به نووسین و هه لبه ست باسی پاشایان و سهردارانی کوردانی (هه ورامان) نه کات. باسی شه ر و شوژ و ناوایی ناو شاخه کان

ئەكات تا ئىمىرۆ». ئەيگوت: «ئەم نووسراوه لە دەمی بەهەمن شای هەورامییەوه دەست بەنووسینی کراوه، سەرەتاکەى بەزمانى کوردی هەورامانى کۆنە. ئىمىرۆ لە خۆشيشان کەم کەس تىبى ئەگات. وا بزانم تەنیا دانەپەك لەوه هەبووه. چونکە هەر پشتى هاتوو و خستوتىتیبە سەرى. لام وایە مەلایەك لە (مەربوان) دانەپەكى كەى لەبەر نووسیبووتەوه، دای بەگوریتكى (جافەر سان) بەحەفتا تەم!».

(شێخ جافەر) بۆ بەیانى زوو بەرەو کەژى سەر سنوور چوو، (ئەفراسیاب بەگ) ی ناغایشى كە ئیستا لە فەرمانپەرەى ئایانى (عەرەب) و (عەجەم) هەلساوه دەروونى پرە لە خەم و خەفەت بۆ تىتیک چوویمان، بۆ سەرشۆریمان. ئافەرىن بۆ (بەچکەى عەبابەیلێ). بەیانى سواربووین. لەگەڵ پیاوی بەگدا چووین بۆ (هانە نەوتى).

هانە نەوتى ۱۹۳۳/۸/۲۰

هەر نیوه ساتىکمان بەسەر گرد و دۆلى روتدا برى. ئىستر کەوتیبە گۆژ چەم و ئاوى (بیاره) وه. تا ساتىكى تەواو ئىچە بەتەنشت باخ و باخاتى هەنار و گۆژ و توو و کەلەمیتودا رابوردین کە بەو ئاوه ئاو ئەدرین، تا گەيشتیبە «هانە نەوتى». ئەم باخانە هەموو هى (شێخ حسامەدین) بوون. ئىستر خوڤه و هاژەى ئاوى چەمەكە و، بەرگى ئەتەلسىنى باخاتەكە، باوەشینی عەرەرهکانى سەر پێ ماندوووتى درێژى رینگاکەى لە بىر پیاو ئەبردەوه. کاتىکمان زانى لەبەر مالىكى وشکە کەلەكى بەرزدا باخەکانى خوار و ژوورووى (هانە نەوتى) ی لێوه دياربوو. (هانە نەوتى) ئەم ماله و مالىکىکەى تىبايه. ئەمەيان مالى (شێخ محەمەدى كورى شێخ حسامەدین) بوو.

(شێخ محەمەد) بەزمانىكى ميوان نەوازانهى يەجگار ماندوونەبوونى لێ کردین. هیوام وایە خۆتندەواران لیم بیورن کە بەزمانىكى راستى پەرستىبەوه باسى (شێخ محەمەد) ئەکەم. رەنگە لە پيشاندانى کردەوى ئەم و شىخى باوکیدا خۆشيبەك و کەلکىكى بۆ خۆتندەواران تىبا بێ. ئەمە زۆر سەیره لە پیاویكى وهك (شێخ حسامەدین) ی ئىسلام و خواپەرست، لەناو گەلێكى پاشکەوتوى چاو بەستراودا، لە کۆزى ئەم هەموو دەرویش و دىوانانەدا، لەناو ئەم شاخ و داخەى (هەورامان)^(۱) دا: پیاویكى وا بى و هەلکەوى وهكو (شێخ محەمەد).

پیاویكى وا کە بەئاشکرا، نوێژ نەکا، بەرۆژوو نەبێ، مەى بخواتەوه، کە هەرچى دلێ ئارەزووى ئەکات

(۱) هەورامان: دەقەرێكى دلگىر و جوان و سەختە لە کوردستاندا، لە دەوروشتى هەلەبجەوه دەست بێ دەکات، هەردوو ناحیهى خورمال و بیاره و شارۆچکەى تەوتلە دەگرتەوه؛ جگە لە دەیان گوندى جوان و ئاوهدانى تر. ئەم بەشى کە لە باشورى کوردستاندا یه پى دەوترى (هەورامانى لهۆن) و بەشەكەى ئەودىو کە سەر بەئىرانە (هەورامانى تەخت) ه کە لە پروی ژماره و پانتایىبەوه گەورەتره. را و بۆچوون زۆره لەسەر ئەسلى ناوهكەى، هەریەكە بەپى بۆچوونى دەبباتەوه سەر رووداوى یا جىگایه، بەلام ئەوى شیاوتر و لەبارتربى ئەو پاپهیه کە گوايه لە (هەوارى - ئەمان) وه هاتوو، کە بەپى پەناگىرى و سەختى دەقەرەكە بۆتە هەوارىكى ئەمین و بى ترس بۆ دانىشتووەکانى.

بىکات (*) بەلای (شێخ محەمەد) وه: خانەقا، شىخىتى، دەرویشى، خواناسىنىتیک بەم تەرحهوه - وهكو خۆى ئەيگوت - کە خەلک لە کار و فەرمان بخات، تەمەلێ بلاو بکاتەوه، گەلى پى بدۆشرى... پەشمه... پەشمه!!.

یان وهكو خۆى ئەيگوت: «شێخ پیاویكى ژبیره، چونکە ئەتوانى ئەمەندە کەس کەر بکات. چونکە خۆى لە نوێژ و رۆژوووه درۆکانیان ناگاداره... بەلام چونکە نەزانی لەوهدايه، قەسە ناکات!. ئەوان چۆنیا بى خۆشه و ئەکات!...».

لە زۆر لادىبىم ئەبىست ئەيانگوت: «شێخ محەمەد خوا نەناسه. پیاوى ئىنگلیزه!... هەرچى ناشىرىنه ئەوه ئەکات... لە هەموو شتىکدا!».

لەگەڵ ئەمانەشدا هەمووى (شێخ محەمەد) م پیاویكى تىگەبىشتوو و، پىگەبىشتوو و، ژبیر و زرنگ هاتە پىش چاو. پیاویک بوو کە بەبالایەكى بلند و دوو چاوى گەش و تىزبىنهوه، بەرۆبىنىكى لەسەرخۆ و دەم و چاویكى مەندەوه، سىماى پیاویكى سامدارى ئەخستە مېشكى پیاوهوه. بەرآنکۆچۆغەپهكى مەرزە و پىلاویكى نرخ هەرزان و مشكى و جامانەپهكى کۆنەوه، گورج لە پیاوى ئەگەباند کە (شێخ محەمەد) گىان سووکە، بى وهیه، بى کەشوفشه بەسەر بەردەست و لادىبىهکانیدا. مۆن نەبوو. مەند بوو. لەگەڵ ئەویشدا کە هەر خۆى و ميوانەکانى بووايه، جار بەجار تىکش لەگەڵ پیاوهکانیدا بووايه، خۆشترىن قەسە و سەرگوروشتهى ئەهینايهوه، پیاوى بەکۆل ئەهینايه پىکەن. لە شىخ و دەرویش، لە باوکى و (شێخ عەلەدین) تەقەپهكى زۆرى ئەکرد. ساھەر لەبەر ئەم تەقانهبوو، کە ئەمانىنى پیاوهکانى (شێخ محەمەد) گەلێک لە پیاوهکانى شىخەکانى تر وربا تر و چاو کراوتەر و رىکوپىتەر بوون... خانەخویکەمان، بەکوردى هەورامان و کرمانج و فارسى و تورکى و عەرەبى بەتەواوى قەسەى ئەکرد. کەمپىک لە زمانى ئىنگلیزىش تى ئەگەبىشت. بەراستى خۆتندەوارىكى پوخته بوو. ئەيزانى لەگەڵ خواناس و خوا نەناس، رۆژئاواتى و رۆژئاوايیدا، زۆر چاک هەلبسى و دانىشى و، لە بابەت هەموو شتىکەوه، بەپى تىگەبىشتیان قەسەيان لەگەڵدا بکات. لەناو ئىنگلیزهکاندا هاورپى زۆر هەبوو. زۆرىشى لەگەڵدا رابواردبوون. وهكو خۆى ئەيگوت: «چەند سالىک لەمەوبەر بەفرۆکە لە خورمالهوه بەسەر شاخەکانى هەوراماندا و بەسەر سلىمانى و کەرکوک و هەولیر و موسل و بەغدادا گەرابوو». سەیر ئەوهیه بەتەواوتى لە کاروبارى بىگانە لەگەڵ کوردا شارەزابوو. زۆر جارى وا بووه، کەوتوو تە ناوئە ئىنگلیزهکان و کوردهکانەوه، ناشتى کردوونەتەوه. وهك خۆى ئەيگوت: «هەميشه نامەکارى لەگەڵ ئىنگلیزهکاندا هەبوو. لەبەر ئەوه زۆر لە فەرمانپەرەوى ئىران ئەترسا، نەى ئەوترا بچىتە ناویانەوه!».

بەلام نازانم بۆچ، لەو کاتەدا، خۆى بەژێردەستى فەرمانپەرەوى بەرىتانیا نووسىبوو؟! لەو حەلەدا کەوا (ئەفراسیاب بەگ) لە عەرەب و عەجەم هەلسابوو، کە شوو هەبوو، لە جىگایهكى نەپىندا، نانى لەگەڵ

(*) خوا لىخۆشبوو (شێخ محەمەد)، لە سالەکانى دواى تەمەنیا کە کرابوو بەشىخ و چوو بووه جىگای باوکى خوالىخۆشبووى، وازى لە هەموو بەزم و پەزمىک هینابوو. (ش. ف)

نه خواردايه، رېټوشونې نېشان نه دايه! زور شهوى وا هه بوو تفهنگ به دهسته ياخي سوووه كان تا ده مه و به يان له مالى (شېخ محمه مد) دا نانيان نه خوار، رايان نه بوارد، كه به ياني ته هات، ته چو نه وه شه؟! .

(شېخ محمه مد) زور نان بده و ده ست بلاو بوو. هه ر چي ببوايه ده خواردي ميوانى ته دا. ده سا له بهر ته م ده ست بلاوييه ي بوو كه گيرفاني ته نك بوو بوو. دوور نه بوو ته نكتريش ببې.

له (هه ورامان) ي عيراقدا خانه خوټكه مان بالي راستي شېخي باوكي بوو. باخ و باخاته كاني ته م ته ي هيتانه بهر هم. ته يانگوت: «شېخ موعته سمه ي برايشي له تيراندا وها به كار بوو. به لام شېخ عوسمان هه موو دم له خانه قادا كه وتبوو... بين كاره بوو...» .

من (شېخ محمه مد) م وهك (شېخ رهاي تاله باني) ته هاته پيش چاو. بو هه موو پرسى تاماده بوو. له هه موو كوټيكا، له ژير پهرده به كي ناسك و پياو انده، پلاري خوټي ته هاوتشت، پياوي ته هيتايه پيكنه ين. بهرام بهر ده كيشي ته پيكاند. له باسي (ببياره) و (باخه كوټن) يشدا ته و قسانه دپنه گوتن.

جا ته م پاله وانه سهيره بوو، سهرداري (هانه نه وتي) (۱).

(شېخ محمه مد) بردنيه ناو باخه كانيه وه. ناوي چه مي (ببياره) به بهر ده ماندا تافه تافى ته كرد. له بن دارتيكي گوتزي گوره دا دانيشتن. شېخ گوتي: «ده ي بام توټزي قسه ي خو مانه بكه ين. واز له قسه ي گوره و بچووكي به يتن!» .

تېنجا به ناو ته دارستانه گوره به دا، كه ده و دوانزه سهريان دابووه يهك و به پلپله ي گه لامبو رازابوونه وه، ته تگوت شايي و زه ماو ونده، له هه ر داره وه ته رحه تيشكيك ته هاوتيرا. هه لوټوه، تيشكي سوور، ترپيش تيشكي رهش و سهوز و زهرد و سووري ته هاوتشت. له هه ر شوټنيكه وه سه يرت ته كرد، ناو بوو هه لته قوولي و، به سه ر ورده به ردي ته و باخانه دا، به ناو گله سووري زه وييه كه دا په خساني ته كرد. له هه ر لايه كه وه گوت ته گرت خوړه و تافه و هاژه هاژي ناو بوو، به سه ر ته ر كه له به رده دا. شه ققه ي بالي په له وه ر بوو. ناوازي شيريني چوله كه و بلبلان و، قاسپه قاسپي كه وان بوو. ته و سهوزييه ته تله سينه ي دار و دره خته، له گه ل ته و تارا زيرينه دا كه روټي ته يدا به سه ر باخ و چه م و قاليچه سه وزه ي سه ر زه وي بن داره كاندا، ته و بوټه خو شه ي گه لا دارگوټزانه و، ته و ترنجو كه ي كه په نا سيټبه رده كاني داپوشيبو، له گه ل ته و تيشكه زيونه ي كه له ناوي بلوريني چه مه كه وه ته هاته وه به گز دار و به ردي چه مه كه دا و لاگه ردي دره خته كاني وهك ناويته ته دره وشانده وه... ته مانه، هه موو، ته ماشاگايه كيان پيكنه هيتابو، نهك دلتي، هه زاران دلتي شيت و شه يدا ته كرد... خوټزه خرپه ي ته و خه وه خو شه ي كه له بن ته و دارانده ته هاته گوتي هاوده مه كانم، جاريكي تر ليم بهاتايه وه. كاشكي ته و خو شيبه ي كه له خواردي ته و كاله كه شيرين و

(۱) له سالي ۱۹۴۰د كه بووم به (كارگيري لادبي خورمال)، له خوالي خو شيووان (شېخ محمه مد) و (شېخ حسامه دين) ي باوكييه وه، بو كه لكى گشتي، يارمه تيم زور دي، كه هه تا ته مېنم سوپاس و ريزيان پيشكه ش نه كه م. (ش. ف)

شووتيبه سارده ناسكه و، ته و تري دنك زله و، ته و جگه ره بوټنده و، ته و ناوه سازگاره و ته و كزه با فيتكه و، ته و مريشك و قولي و باميه و دوټه شيرينه و، ته و چايه بوټن خو شه دا ديم، له ناو باخه كاني (شېخ) دا، جاريكي كه يش زمانم بيچيشتايه وه!.

ده مه و تيواري به ژير سيټبه ري ته م دارانده چاره كتيك روټشتين. (شېخ محمه مد)، ريزه چنار و بيتستان و دوو كانه په مووه كاني خوټياني پيشان داين. له بهر ماله كه يدا پياووه كاني خه ريكي شه نكردي گيا «وينجه» بوون. ته مه توټيكي وردى رهنك رهش و زهردي هه يه. پووشه كه ي خوټشتيكي به جگار نايابه بوټا ژال. (شېخ محمه مد) وه كو برايه كي خوټي قسه ي له گه لدا ته كردن. دياربوو كه له گه ل رنجبه ر و لاديبه كانيشدا هه روه ها شيرين و بي وه ي بوو. ته و شه وه (شېخ) دياربوو، مه ست بوو. له بهر ته وه قسه ي خوټي بوټه كردين. جه رگي بوټو پاشكه وتني كورد ته سووتا. ره خنه ي له نه شاره زايي و كه مته رخنه مي (شېخ محموود) ي گوره بهرام بهر به گزاده كاني (هه ورامان) ته گرت.

ته ي گوت: «ته گه ر شېخ محموود تيبيني بكردايه و ببزانبايه چوټيان ته كاته پشتيواني خوټي، له بريتي پاره سه ندن، پاره ي بدانايه به تايبه تي به جافرسان وه كو دامان نابوو، به سايه ي له شكري خوټي و نيټمه و هه ورامان و پشده روه. (هه له بجه) و (سليمانى) و (خانقن) له يهك دوو روټدا داگير ته كران» .

ته و شه وه زور سارد بوو. به ياني له گه ل پياوتيكي خوټيدا، له پاش مالتاوايي كردن، چووين بوټه وتيله).

تهويله ۱۹۳۳/۸/۲۱

هه ر نيو ساهه رپيهك دوور، به ته نشت باخ و رهزه كانه وه له بن سيټبه ري سووره چنارتيكدا چايخانه يه كي خنجيلانه و جوان كراوه، له سه ماوه ري ودرشاو، له قوټزه و پيالهي ناياب، به پاك و خاوتيبه يه كي ته واوه و چايبت بوټين. لاديبه كانيش ريكوپيټك، زور به ناسكسيه وه ماندوو نه بوونيت ته كه ن. له باهت قسه كردن و هه لسان و دانيشتنه وه، له باهت خاوتيني و ريكوپيټكيه وه، ته مان گه ليټك له شارباژرپيه كان پيشكه و تووترن. به لاي گونده كاني «مشيله» و «به لخنه» و «شمشه» دا روټشتين. ماله كانيان دوو نهټم و، زور ريكوپيټك بوون. كه نزيك ته وتيله بووينه وه، تا ته وئ. له چه ند لايه كيشه وه ناو ته هاته خواري. بهر تيشكي روټه كه ته كه وت، ته چريسكايه وه. سټ ساتي ته واوي پي چو، تينجا گه يشتينه (ته وتيله). به سه ر پرديكا په رينه وه. له ژيريه وه چه م ناوي (ته وتيله) گقه ي ته كرد. له بهر كوټيكي گه وري دوو نهټمدا رايان گرتين. ته وه مالى (شېخ حسامه دين) بوو. يهك دووانتي برديانينه كوټيكي كه وه. به ته نشت درگا كه به وه ته ستيركيكي گوره هه بوو، له بن سيټبه رتيكدا له كانيه كه وه ناوي ته چوه سه ر. سه ر درگا كه، كه له كي و ژيرخانتيك بوو، (شېخ حسامه دين) ي تيا دائه نشت. له خواره وديش به لاي دهسته چه پدا، چه ند ژورتيك هه بوو، له گه ل هه يوانتيكي نوټر كردن، سپي كراو و، پر نه خش و نيگار، له نه نشتايه وه ژورتيك هه بوو، (شېخ به هاته دين) ي باوكي (شېخ حسامه دين) ي تيا

نیترابوو. له بهردهمی ئەم هه‌یوانه‌وه، ئەستتیرک و سورکینکی جوانی ږیکوپیټک هه‌بوو، ده‌وروپشتی به‌ته‌له‌به‌ردی ته‌خت و خشت ته‌نرابوو. له پیش ئەم سه‌کۆیه‌وه. ده‌ پانزه‌ دار عه‌رعهری سی‌گه‌ز به‌رزی چوویون به‌ئاسماندا. ئەگه‌ر ئیواران له‌سه‌ر ئەم ئەستتیرک و سورکه‌ دابنیشیت و ته‌ماشای ئەو چه‌م و باخاته‌ی خوارووی خانه‌قاکه‌ بکه‌یت، له‌و لایشه‌وه سه‌یری خانوه‌کانی (ته‌وتیله) بکه‌یت، که به‌قه‌ده شاخه‌که‌دا هه‌لچوویون، له‌گه‌ل ئەم دار عه‌رعهرانه‌دا، هه‌رچی خه‌م و خه‌فته هه‌یه له‌ دلته‌دا نامیټی.

بیچوه سه‌یدیکی هه‌رزه‌کاری ږووخۆش له‌ پلیکانه‌یه‌که‌وه بردینه سه‌رئ بۆ ژووری میوان. که چوویان نان دانرابوو. سه‌ید ئەو رسته‌یه‌ی دا به‌بن چنگماندا:

«متی حضر الطعام بطل الکلام». سینییه‌که: نانی هه‌ورامی و، ماست و، قوولی ته‌ماته و توژی تری له‌سه‌ر بوو. پاش نانخواردن، له‌ چایخانه‌ی تایه‌ته‌ی خانه‌قاوه‌ چایشیان بۆ هینان.

شیخ ئەمانه‌ی به‌سه‌ر کاروباری خانه‌قاکه‌دا: بۆ چیش هینان و چا دان و ئەسپ و مایین به‌ستنه‌وه...

دابه‌ش کردوه. پاش نوستن چووینه‌ لای (شیخ حسامه‌دین)، له‌ ژووری دانیشتنی خۆیدا. ده‌ستمان ماچ کرد. ئەویش هه‌ستایه سه‌ر پیتیان و سه‌ری ماچ کردینه‌وه. به‌کیک باوه‌شینی ئەکرد. ده‌رویشه‌کانیشی بیچگه‌ له‌ کورده‌که‌ی و براکه‌ی، هه‌موو ده‌ست به‌سنگه‌وه، له‌به‌ر ده‌میا وه‌ستابوون. فه‌رمووی: جگه‌ره و چایان بۆ هینان. ئیمه‌یش، من و ئیسماعیلی هاوڕیم ږیز و خۆشه‌ویستی باوکمان پیشکه‌ش کرد.

شیخ پیایکی چوارشانه، له‌ بالادا ناوه‌نجی بوو. ده‌موچاوټکی به‌سامی هه‌بوو. ږیشټکی سپی، ږوویه‌کی سوور، دوو چاوی پتوه بوو، کلټکی زۆری لټ دابوون. تا خوا هه‌ز بکات دلټ پیای کیش

شیخ محمده‌دی شیخ حسامه‌دین

ئەکرد. کوتوپر به‌زده‌ده‌خه‌نه‌یه‌کی شیرینه‌وه، به‌گه‌رمی ده‌ستی کرد به‌قسه‌کردن. پیایټکی زۆر تینگه‌یشتوو بوو. ئەویست به‌دلټی ئیمه‌ قسه‌ بکات. باسی (مه‌حموود پاشا) و جافه‌کانی ئەکرد، که حه‌لی خۆی ئامۆژگاری پیای چاکی کردوون، تا زۆر له‌ که‌س نه‌که‌ن. پاشان هاته سه‌ر باسی خانوو دروستکردن. جار به‌جاری قسه‌ی پیکه‌ن هیننه‌یشی ئەهیننايه‌وه. جار جارتیکیش قسه‌کانی ناو قورئان. له‌ قسه‌کانیه‌وه وا دیاریو که له‌گه‌ل به‌گزه‌ده‌کانی هه‌وراماندا تۆزه ناکۆکیه‌کیان هه‌بوو. ئەیگوت: «تا ئیستا پیایخراب، دوو جار ویستویانه بکۆژن». یه‌جگار قینی له‌ شه‌ر و کوشتاری هه‌ورامیه‌یه‌وه بوو. راستیه‌یه‌که‌بیشی نیوه‌ی له‌به‌ر ئەوه‌بوو که به‌هۆی ئەو پشټویه‌وه کورده‌کانی ئیران ناتوانن بینه ئەم دیو، دیاری و داها‌تی بۆ به‌ینن. چونکه (شیخ) هه‌رچی ده‌ست ئەکه‌وت زۆری له‌ ئیرانییه‌کانه‌وه ده‌ست ئەکه‌وت.

شیخ به‌شی زۆری دیهاته‌کانی له‌ هه‌ورامانی ئەم دیو و ئەو دیوان. له‌ (سنه) و (سابلاخ)یشدا به‌شی هه‌یه. ئەمانه‌ی هه‌موو داوه به‌سه‌رکار و باخه‌وان، بۆی به‌ینه به‌ره‌م. زۆرجار وتویه‌تی: «قه‌ی ناکات بام به‌دزیه‌وه بیخۆن. ئەوی من هه‌مه‌ هی کییه؟ هی خۆیان نییه؟!». کورده‌کانیشی چاکی ئەخۆن!... باخه‌کانی یه‌جگار گه‌وره و به‌ردار و ئاودارن. داری توو و گوټز و تری و هه‌لووژه و چناریان به‌هه‌زاران تیايه. دارگوټزټکی (شیخ) له‌ (ته‌وتیله) حه‌فتا هه‌زار گوټزی گرتبوو!... شیخ ئەم شاخه سه‌ختانه‌ی وه‌کو پلیکانه، له‌ سه‌روه‌وه تا خواره‌وه کردوه به‌سه‌کۆ، سه‌کۆ. به‌مه شاخه‌که زه‌ویه‌که‌ی زۆرتری لټ هاتوه. هاتوچۆیشی تیا ئاسانتر بووه. ئەو ږیکوپیټکیه‌ی له‌ دروستکردنی ئەم سه‌کۆبانه‌دا دیومه له‌ (لوینان)یشدا، به‌و هه‌موو شاره‌زاییه‌وه که هه‌یانه، نه‌م دیوه. ئەمه هه‌مووی به‌کۆلی «ده‌رویشان» کراوه!

کاشکی تووه‌که‌ی بۆ کرمی ئاوریشمیش به‌کار به‌یترایه. ئەوساکه شیخیش و لادییه‌کانیش ده‌وله‌مه‌ندتر نه‌بوون. دبی (باخه‌کۆن)یش شیخ حسامه‌دین ئاوی کردۆته‌وه. جگه له‌وه له هه‌موو دبیه‌کدا کۆشک و خانووی نایابی هه‌یه.

ئینجا چوین بۆ گه‌ران. هه‌موو ناوټی و به‌شټکی گه‌وره‌یش له‌ باخه‌کان گه‌راین. خانوه‌کانی ته‌وتیله یه‌جگار ږیکوپیټک کرابوون. له‌م (٦٠٠) ماله‌دا تا نزیکه‌ی (٥٠) خانوو سټ نه‌ومی تیايه.

خانووی (قادر به‌گی جافرسان) نمونه‌یه‌کی کار ره‌نگینی و زیره‌کی وه‌ستا و خانه‌خوټیکانی ته‌وتیله‌یه. خانویه‌که سټ نه‌وم، ږه له‌ ئاله‌تکاری. په‌نجه‌رده‌داره. ږه له‌ ئاوټنه‌کاری. مینا به‌ندیش کراوه. پیای به‌راستی که به‌راوردی لادییه‌کانی شاریزټر و هه‌ورامان ئەکات سه‌ری سوږئه‌میټن. ئەم خانووانه له‌ شاریشدا که‌م و ټینه‌یان هه‌یه. زۆریان به‌به‌ردی ره‌نگاو‌ره‌نگی شاخه‌که، به‌وشکه که‌له‌ک دروست کراون.

قه‌یسه‌ریبه‌ک، سټ چوار چایخانه، چه‌ند دووکانټکی تر، دوو سټ سه‌رشوڤرک، (حمام)، خانه‌قابه‌ک و، دوو مرگه‌وتی زۆر نایابی تیابوو. که‌لاش دوور و، چه‌قوگه‌ر، ئاسنگه‌ر، دارتاشی یه‌جگار هونه‌رمه‌ند، له‌ ته‌وتیله‌دا هه‌بوون. ره‌نگه‌ نزیکه‌ی (١٥) مه‌کینه‌ی به‌رگ دووربنم تیا ژماردین. (ته‌وتیله)، زۆر گه‌وره‌یه. خانوه‌کانی له‌ که‌مه‌ری شاخه‌که‌وه، هه‌تا دامټینی به‌پله، پله، هاتوونه‌ته‌ خواره‌وه.

چاوه‌ندازتیکی جوانی هه‌یه. به‌لام تا بلیتی کۆلانه‌کانی چه‌په‌ل و پۆخلن. هه‌لی ئه‌گرت (قائمقام نوشین) بوايه. چونکه له هه‌له‌بجه گه‌وره‌تر بوو. که‌لاشی قۆنده‌ره ئاسا، پۆتینی ده‌زوی نایاب، چه‌قۆی یه‌جگار ناسک و جوان، دارده‌ستی زۆر په‌نگین، که‌وچک و شه‌کردانی چاک، له (ته‌ویله) دروست ئه‌کرتین. خوا زیره‌کییه‌کی گه‌وره‌ی پین به‌خشییو. له‌گه‌ل ئه‌و ئاوه سازگار و بايه خۆشه‌دا، له‌شیکێ سووک و به‌کاربیشی داوین. (ته‌ویله‌یی) جگه له‌م هه‌موو باخ و باخاته، بۆ بیستان و باخ کردن، له ژوور ئاواویییه‌وه، تا نزیک لوتکه‌ی شاخه سه‌خته سه‌ره‌ولێژه‌که، هه‌موو رۆژ هه‌تا ئیوارێ خه‌ریک ئه‌بن، له‌وتیه به‌روبووم به‌و رێگا سه‌خته‌دا ساته رێبه‌ک به‌کۆل ئه‌هیننه خواره‌وه. ئه‌مه‌یش کاریکه که ئیمه بۆ رابواردنیش که‌مان هه‌یه، بویری پۆی بچن!... له هه‌وینا هه‌موو خاوه‌ن باخه‌کان له به‌یانیه‌وه دینه ناو باخه‌کانیا نه‌وه. له که‌په‌ر و قۆخته‌دا دائه‌نیشن، خه‌ریکی باخه‌کانیان ئه‌بن تا ئیوارێ. ژن و پیاوی ته‌ویله‌یی جوانیه‌کی خواکردیان هه‌یه. ئافه‌رتیان زۆر سه‌ره‌سته. هه‌موو‌بیشیان زمانی کوردی ئیمه ئه‌زانن.

له ته‌ویله چوومه مزگه‌وتیکه‌وه. سێ نهۆم بوو. له خواره‌وه دوو ئه‌ستیرکی رێکی ئا و روونی هه‌بوو. به‌پلیکانه‌یه‌که‌دا که هه‌ردوو ته‌نشتی به‌ته‌خته‌ی گوتیز گیرابوو، سه‌ره‌که‌وتمه سه‌ره‌وه. ناو ژووره‌که‌یشی به‌ته‌خته گوتیز داپۆشرا بوو. له دیواریکه‌دا هه‌ر به‌ته‌خته گوتیز، چوار، پینچ (نووسراودان) کرابوو. دیسانه‌وه به‌پلیکانه‌یه‌کی ته‌خته گوتیز ته‌نراودا سه‌ره‌که‌وتمه سه‌ر نهۆمی سێبه‌م. له‌وتیه چاوه‌ندازتیکی زۆر جوانی ته‌ویله، به‌خۆی و باخ و باخاتییه‌وه دیارابوو. (ته‌ویله‌یی) له به‌رگه‌دا خۆیان پۆشته و پاک و خاوتین رانه‌گرن هه‌ر که‌لاش دووره‌کان پۆخلن. زۆریان بالا به‌رز و شه‌نگ و شوخن.

له ته‌ویله‌دا، چونکه که‌وتۆته ناو دۆلی دوو شاخی به‌رزوه رۆژ که‌م ئه‌مینیته‌وه. به‌یانیان ساتی یه‌که، -له هه‌ویندا- ئینجا هه‌تاوی لێ ئه‌دا. ئیوارانیش له پیش بانگی شتواندا به‌دوو سات رۆژئاوا ئه‌بن. له (ته‌ویله‌) دا جگه له (حوجره)، خوتیندنگایه‌کی چوار پۆلێش هه‌بوو. ئیواره له‌سه‌ر ئه‌ستیرک و سوپه‌که‌که پشوویه‌که‌ماندا. ساتی یازده‌هه‌م و نیو، سه‌یده به‌خه‌رشه‌که هات به‌شوێماندا بۆ نان خواردن. نانی ئه‌و جاره‌مان باشت بوو: «دۆ و، نان و، یاپراخ و، قوبولی و، شفته بوو».

له‌وه‌تی «شیخ حسامه‌دین» له‌گه‌ل رێگه‌کاندا نارێک بووبوو، له زووه‌وه نانیان ئه‌دا به‌میوان. شه‌وی، هه‌رچه‌نده له ترسی ته‌قه‌بوو، به‌لام به‌ناوی سه‌رماوه له ژووره‌وه نواندیانیان!، به‌لام مێشوه‌له و ورده گه‌رما نه‌یه‌یتشت تا ساتی پینچهم بنووم. بیرم له هه‌زار شت ئه‌کرده‌وه. شه‌پۆلی ئه‌ندیشه هیتامیه سه‌ر بیری چاپکردنی دووه‌م چیرۆک له‌وه هه‌شت چیرۆکه‌یه‌کی که له عه‌ره‌بیه‌وه بۆ مندالانی کوردم کردبوو به‌کوردی^(١). ئه‌و ژماره‌ی دووه‌مه‌یان بۆ ده‌سته‌ی کچان ئه‌شیا. له‌به‌ر ئه‌وه هه‌ر له‌و ژووره گه‌رمه‌دا به‌بیر ئه‌م هه‌له‌سته‌ی خواره‌وه‌م بۆ به‌شی پێشکه‌شی چیرۆکه‌که‌دا نا:

بۆ ده‌سته‌ی کچان، دایکانی دوا رۆژ:
که‌ پێگه‌یه‌تین چرۆی هیوامان،

(١) هه‌ر هه‌شت چیرۆکه‌که، به‌ناوی (چیرۆک بۆ مندالان) هه‌وه له‌ سالی ١٩٣٥، له شتیویه‌کی جوان و رازاوه و نایابدا، له‌لایه‌ن میریبه‌وه چاپ کرا. تا مندالانی کورد، هی پۆلی دووه‌می سه‌ره‌تایی بیخوێن. (ش. ف)

به‌کرده‌وه‌ی جوان به‌کاری په‌نگین
ئاوا که‌نه‌وه خاکی کوردستان،
ئهم چیرۆکه‌نه‌م ئه‌وا پێشکه‌ش کرد

به‌یانی زوو یه‌کتیک به‌لاماندا و بیزه‌ی کرد. گوتی: «ئای قورم به‌سه‌ر. ئیسلامه‌تی نه‌ماوه. خۆ و اسات (٩) یه‌که‌چی هیتشتا له‌خه‌وه هه‌له‌ستاوان!». منیش وه‌نه‌بێ نوتێکه‌ر نه‌بووم. به‌لام جارێ زۆری مابوو بۆ نوتێ. له‌به‌ر خۆمه‌وه وتم: «ئه‌گه‌ر هه‌له‌شسم، له‌گه‌ل ئه‌وه‌یشدا که ساتیک له پێشه‌وه هه‌له‌ساوم، هیتشتا هه‌ر ده‌رویش گه‌له‌یی ئه‌کات. که‌واته هه‌له‌ناسم!...». له‌مه‌دا بووم خه‌وم لێ که‌وته‌وه. له ساتی ده‌هه‌مه‌دا خه‌به‌ریان کردمه‌وه. نوتێم کرد و چاشم خواره‌وه‌وه.

سه‌بیید چونکه خۆی ئیستیری ده‌ست نه‌که‌وتبوو، سواری بێ، ئه‌یگوت: «رۆیشتن به‌پێ بێ باشتره!». دوایی ته‌فهری داین، که ئیمه‌ش هه‌ر به‌پێ پرۆین!... نزیکه‌ی سێ چاره‌که ساتیک به‌ین ئه‌و داره گه‌ورانه‌دا رۆیشتین، ئینجا گه‌بشتینه «ئاوی سه‌ر». هه‌ر سه‌رووی باخه‌کانی (ته‌ویله)، له‌م لاوه، (ئاوی سه‌ر) ه. جیگایه‌کی ته‌ختانی بوو. داری گه‌وره، گه‌وره، سه‌ری داپۆشی بوو. له سێ لاوه کانیایوی سازگار هه‌له‌قه‌ولا. تاقه‌ خانویه‌کی هه‌وینه -قۆخته-ی شیخی لێ بوو. که ئه‌وه‌یش هی پیاوه باخه‌وانه‌که‌ی بوو. سه‌ده‌هه‌نگاوێک به‌ره‌و ژوورتر، سنووری (ئێران) بوو. قوله‌ی ئێرانیه‌کان به‌سه‌ر شاخه‌که‌وه بوو. به‌ده‌سته چه‌پیشه‌وه، له شاخه‌که‌ی ئه‌ملا‌دا، قوله‌ی عێراقی پێوه بوو. «هه‌ر دوو لا کوردستان بوو. به‌لام به‌سایه‌ی بێگانه‌وه به‌ش کرابوون!...» ئێره سه‌یرانگای نیشته‌نیه‌یه‌کانی (ته‌ویله) بوو. چایخانه‌یه‌کی لێ بوو. کاشکی جیگایه‌کی واپه‌ست نه‌بوایه، پۆل، پۆل، روو ئه‌که‌نه ئێره. ئافه‌رین بۆ سه‌بیید!... هه‌تا چا پێگه‌یشت کولتیره به‌رۆن و نانی هه‌ورامی و که‌ره‌ی بۆ په‌یدا کردین. سه‌یر ئه‌وه‌یه، له‌وه پێش به‌سات و نیوێک چاییمان خواره‌بووه‌وه.

سه‌بیید کورپکی قسه‌ خۆش و به‌خه‌رش، بزێو و به‌جۆش و چاک ده‌رچوو!. له‌وی به‌که‌وا و سه‌له‌ته‌ی ئیمه و خه‌نجر و ده‌مانچه‌که‌مانه‌وه وه‌کو «په‌پوسلیمانکه» به‌سه‌ر داریکه‌وه نیشته‌وه. منیش «وێنه‌یه‌که» کیشا. پاشه جار پینم گوت: «پیاوی چاک به. ریشه‌که‌ت قه‌له‌م بکرا‌یه، ئینجا وێنه‌ی خۆت بگرتا‌یه!». گوتی: «ریشه‌که‌م هی خۆم نییه، هی شیخه، له‌به‌ر ئه‌وه ناتوانم ده‌ستی لێ بده‌م!». ... سه‌رت نه‌یه‌شیتیم، سه‌بیید له (لا اله الا الله) و (فه‌رموده‌ی قورئان) هه‌وه، که‌وته گۆرانی وتن و سه‌ماکردن و، چاو و برۆ -له‌ خانه‌قادا- داگرتن!...

دووان له جه‌نگاوه‌ره‌کانی (عه‌جه‌م) هاتنه‌ خوارێ، چایان خواره‌وه‌وه. به‌رگه‌کانیان یه‌جگار شپ و چلکن و پلکن بوون. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا چونکه کورد بوون، له هی بێگانه‌کان و رباتر و چالاکتر بوون!.

پاشان بهر پرتگه په کیکه دا، که هه موو ته ویتله و باخه کانی، به به رزه وه، لیتوه دیار بوو، هاتینه وه مالی شیخ.

پاش نیوږه، هه نديکی تر قسه مان له گه ل (شیخ حسامه دین) دا کرد. پرسى: «تایا باوکم فهرانبه رى میریبه یان نا؟» پتیبان گوت: «بؤ خوځى کار نه کات». شیخ قسه که یه کجار لا خوځش بوو. نه یگوت: «به خوا چاک نه کات. نازادى خوځتره!». وهک نه یان گپراهه وه:

«حله خوی که نینگلیزه کان به (شیخ حسامه دین) یان گوتوه (۳۰۰) روپیه مانگانه ی بؤ بیرنه وه، گوتوویه تی: «به لکو سبه ی دووسه یهک (تورک) یان (عه جه م) نیریه یان داگیر کرده وه، نه وسا نالین نانخوری خوا نه ناسچ بوویت؟!» دیسانه وه وتبوی: «نیمرو موچه که نه برن، روژتیک دى که بیبرن. خفه تی نه وسا ییش له خوځى نیتستا زورتر نه بی. که واته به لینه ی خوځم نه نووم!...».

«که چی (شیخ عه لانه دین) موچه ی ودرگرتبوو. نیتسته ش به ناوی تر خانگا ه (نه وقاف) وه وهری نه گری!». لهو حله وه که قسه مان نه کرد، نه ودم بیرکه و ته وه، که به قسه ی هه نديک درو پتسه کانی، شیخ وتبوی: «چند جار پک وینه ی منبان گرتوه، دهر نه چوه! هه رگیز وینه ی من ناگیرئ!». منیش به شیرینیه که وه پیم گوت: «نافه رموون وینه یه کتان بگرم؟!... نه وسا که شیخ پتی زانی که من (شاگرد) تیکی (خویندگا) م. نیتر وهک بیه وئ دلن شاگرد تیکی خوانه ناس - خوځان نه لین - کیش بکات، بهو له شه گرانه یه وه، گورج راست بووه وه (عه گال تیکی ناو ریشمی سپی) ی کرده سهری و فهرمووی: «چون نه لینی وا نه کم. ناره زوو نه که ی دیمه بهر هه تاو. دیمه بهر باخ. حه ز نه که ی هه لته بهر پم؟». شیخ پیاو تیکی گوره بوو. نه یزانی چون دلن لاو تیکی وهک من خوځش بکات. به سه لته یه کی سه وز و که وایه کی شیرداخی سووره وه، بهو عه گاله سپی و چاوه ریزراوانه یه وه، له بهر هه تاو که راوه ستا تا وینه م گرت. پاشان ده ستان ماچ کرد و مالئاو اییمان لی کرد. له گه ل یه کیتکا نار دینیه وه «هان نه وتی». (۱)

بیاره ۱۹۳۳/۸/۲۳

نه وشه وه له «هان نه وتی» بووین. بؤ به یانی نزیکه ی ساته رتیه که به ناو باخه کانی شیخدا به ژیر سیتبه رى داری گوپز و توو و که له میتو و شاتوودا روځستین تا گه یشتینه «بیاره». (شیخ عه لانه دین) ییش لیره خانه قایه کی گوره ی هه یه. به لاهم نه وینه شیرینه ی خانه قاکه ی ته ویتله ی نییه. له سه ر بانی خانه قاکه وه گوری (شیخ عومهر زبانه دین) ی باوکی شیخ عه لانه دینی لیتیه. نه لین تووکی ریشی پیغه مبه ریشی بؤ هینراه! په نجا مال تیکه. به لاهم به باخ و باخت و ته نراه. بهو چه ماوه ی که به ناویدا نه روا، له گه ل ناوی نه و تافگه که که ناشه که ی شیخ نه گپری، له گه ل نه و کیتو و که ره رنگینه دا، چاوه ننداز تیکی یه جگار ناوازه ی هه یه. بیاره یهک دوو شوږه بیم تیا دی، بالا بهرز بوون. لقه کانی وا شوږ

(۱) که له سالی ۱۹۴۰ د بووم به کار گپری لا دینی خورمال، بؤ (که لکی گشتی) یارمه تیم زور له خوالیخوځشبوو، (شیخ حسامه دین) وه دی، که تا نه میتیم چاکه بیم له بهر چاوه و به دل سوپاسی نه کم.

بووونه وه نه تگوت پرچی کچتیکن که له گهرمه ی دلداریدا بچ. به راستی جوانترین دار تیک بوو که له (هه ورامان) دا دیبووم. بیاره له هه موو دیتها ته کانی تر جوانترم هاته پتیش چاو. لا دیتیه کان چایخانه یه کیان له سه ر نه و چه مه له ناو جوانترین جیگای (بیاره) دا کردبووه وه. تهخت و کورسی یه جگار نایابیان تیا دانابوو. لا دیتیه کانیشی وهک هی نه ولا ریکوپتیک بوون. قه یسه ریه که و چند دوو کان تیکی تریشی تیا به. پاشان له گه ل (شیخ محمه د) دا سه رکه و تینه سه ر سه ربانی ناشیک. یه جگار تهخت و یان و پاک و پک بوو. دوو داری گوره ی ناره وهن و گوپز به سیتبه ره کانیان جیگاکه یان دا پوځشبوو. ناو تیکی خوږی روونی ساردیش له شاخه که وه له سه ر وه نه که و ته خواره وه، هاژه ی نه کرد. به ناو جوځه له یه کی پانی راستی، قه راغ خشتا ناوهره راستی سه ربانی ناشه که ی نه پری و نه چوه ناو ته نندوره که یه وه. به رامبه ر به م تافگه دهنگ خوځه، نیتمه له سه ر تهخت تیکی یه جگار باش دانیش تیبووین. له ناو لقی داره کانه وه، نه و تیشکه زبینه ی که پریشکی ناوه که نه یدا یه وه به رووی داره کانا، له گه ل نه و تیشکه زبینه ی که له م لامانه وه روژ له روو که شی باخه کان و مال کانی بیاره ی نه دا، نه یدا له چاومان، له ش و هوځی وا نه بووژان دینه وه، زمانی وا نه کردینه وه، نه و قسانه ی نه مان کرد و گویمان لپی نه بوو، به چه شنې نه و چاوه نندازه دلگیر و ناوازه و رازاوه یه دهرچوون. هه نديک چوپینه ناو باخه کانه وه. پاشان که هاتینه وه، (شیخ عه لانه دین) و کوره کانی و به رده سته کانی له گه ل (شیخ محمه د) دا له وئ دانیش تیبووین. چاییان لی دهم کردبوو. دهستی شیخمان ماچ کرد. زور به فیزه وه خوځی نواند. سه رباز تیکی عه رهب، سچ جار دهستی ماچ کرد. نازانم بوچی هاتبوو؟... دووانی که ی عه جه میش، که سنوره کانیان سه د هه نگاو تیک بهو لاهه بوو، هاتبوون.

شیخ پارانه وه نامه، یاخود نوشته ی بؤ نه نووسین. پاشان شیخ به ره به ره زمانی خوځی کرده وه. وهکو هاوده میتیکی ده دوازه ساله یی نه یدا واندین. شیخ و کوره کانی شتیه یه کی زور جوانیان هه بوو. هه موو میتزه رى سپی و سه لته و که وایان له بهر دا بوو. یه جگار به سه زمان و روو خوځش بوون. شیخ، له دهره وه ی (بیاره)، به زورزان و دوو دهنگیان دانه نا. به لاهم وهک بوم دهرکه وت پیاو تیکی هیمن و بچ وهی و ساکار بوو. دهم و چاوه پاکه که ی به لگه بوو بؤ نه وهی که له فرو قیلته وه زور دور بوو. باسی هاوده می خوځی و (خونکار فیصلی یه که م) ی بؤ نه کردین. که شیخ نه چیتته (به غدا)، هه موو جارئ (خونکار) روو خوځی له گه لیدا نه وتینې و شانی ماچ نه کات. گوا یا جار تیک نه خوځش نه که وئ، شیخ ناوی چند دهرمان تیکی بؤ نه نووسئ، به کاری بینئ. (فیصل) ییش - بهو هه موو خوځنده واری و زور زانییه وه که هه یسوو - گوپی نه داوه ته پزیشکه باشه کانی (به غدا). به قسه ی نه می کرده وه و چاک بوته وه!.

به لن، شیخ، به سایه ی خوځنده واری به که یه وه، گه لن شتی پزیشکایه تی فیر بووه. به لاهم له شتی دهره وه نه بی له شتی ناوه وهی له ش هیچ نازانئ. نه و بؤ لا دیتیه کان باشه که باوه رى زوریان به شیخ خوځیه تی، نهک، به دهرمانه که خوځی! نه ی گوت: «داوام له فهرانه واپی تیران کردوه هه زار تمه نم بداتئ، دهرمانئ دروست بکه م، به سواری فرو که وه به ناو له شکرى گاورد ا - مه به سستی روو سه کانی شه رى گوره ی یه که م بوو - بلاوی بکه موه، هه موویان بکوژم. به لاهم به قسه یان نه کردووم!». .

خوالیخۆشبوو شیخ علائەدین

داوێتهوه». ئیتر دەستی (شیخ علائەدین) مان ماچ کرد و لهوهدا بووین برۆین، پرسى: «ئایا له سلیمانی مامۆستای ئینگلیز ههیه. ئایینی گاور بلاو بکاتهوه؟... چونکه ئهم کچهزایهم له ئیترانهوه هاتوه. ئهمهوی ببنیرمه خۆیندنگایهکی ئهوی!...» ئیمهش گوتمان: «نه» ئینجا ئهویش وای نواند که ببنیرێ. جا نازانم ئهم پرسهی لهبهر ئهوهبوو که مێشکمان سڕ بکات، یاخود بهراستی بوو؟!.

باخهکۆن ۱۹۳۳/۸/۲۴

له چه می (بیاره)دا، لای (کهڕیم ئهفهندی) ناو، کارگیرى لادێی خورمال، له بن دار گۆتزهکاندا، لهم بهر و لهو بهرى جۆگایهکی ئاو بلووریندا، دانیشتن. دهستمان کرد به قسهی خۆش و نان و چا خواردن. له پڕ شهسته بارانێک بارى. بهجاری هموممان، له کاری خوا سهرمان سوپما. چونکه کهشی باران نهبوو. سهیر ئهوهبوو دلۆپێک بارانمان لێ نهکوت، لهبهر پری و چری گهلای دار گۆتزهکان!..

سواربووین. کزهبايهکی یه جگار فینک له ناو لقی دارهکانهوه شنهى ئهکرد. بهناو دارا رۆبشستن، تا گهیشته بهر «چه می هه ناران». لێره ئاوێکی زۆر، بهپانی له سهروه ئهکهوته خوارهوه، تاڤگهیهکی زۆر جوانی هینابووه بوون. ئیتر گهڕما دهستی پێ کردهوه. بهلای دێیهکی ئاوهدانی پڕ له باخ و باخاتی جواندا تێپهڕین. (نارنجهلێ)یان پێ ئهگوت. ئیتر دهمه ئیوارێ بوو. له دوورهوه (باخهکۆن)مان دی. چارهکیک دوور له دیوه شهقامیکی یه جگار ریکوپییک ههبوو. جێ، جێ، ئه مبههر و ئهوبههری، دار توو و دار چناری بهریز لێ رۆتیرابوو، ئه بێردینه دێیهکهوه. دێیهکه، (باخهکۆن)، له ناو قهدی شاخهکهدا هه لکه وتوه. لهبهر دهمیهوه باخهکانی دهست پێ ئهکهن. ئینجا دهشتیکی کاکى به کاکى خواروویان پڕ ئهکاتهوه. (باخهکۆن) چهند خانویهکی دوو نهۆمی و سێ نهۆمی گهوره و بلندی ریکوپییکى تیاوو. بهردی سهوز و سووری

پاشان قسه هاته سهر گولت و درخت. وا دیاربوو شیخ بۆ ئهوانه زۆر به پهرۆشهوه بوو. چونکه ههوالی زۆر ئهپرسین. دیسانهوه هاتهوه سهر قسه شیخانهکانی خۆی: «ئهلین له هیندستان دارێک ههیه... له پێش دهرچوونیدا. له زهوی، گرمه یهک ئهکات. ههرجی لهم لاو لهو لایهوه تا ساته رێبهک ئاگادار ئهبنهوه. تا ئهگه نه ئهوی، له خواوه، دارهکه بیست گهز بهرز بۆتهوه، گهلای کردوه، لادێیهکان دهست ئهکهن به پرینهوهی. خوا ئهم گرمهیهی بۆیه داوهتی، که لادێیهکان بزائن ئهوه دارهیه، له رواندن و گهشه کردنایه!». منیش گوتم: «وهک له رۆژنامهیهکدا خۆیندووومهتهوه، ئهلین دارێک له ئهفریکا ههیه، ههموو سالی پیاوی پیر و پهککهوتوو، یاخود بێ فهری بۆ ئهبن، ئه یخه نه ناو کلۆره که یهوه، دارهکه دێتهوه یهک. خۆینی کابراکه ئه مژێ. پاشان یه کالای ئه بیتهوه، ئیسکهکانی نیچیره که ی فری ئه داته دهرهوه!...». شیخ که وام گوت، سهری سوپما. هینه که ی خۆی له بېر چووهوه!...

پاشان زۆر گیان سووک خۆی پیشان دا. کورپهکانیشی وهک خۆی وا بوون. کورپهکانی به کوردی ههردوولا و به عه رهبی و فارسی باش قسه ئهکهن و ئه نووسن. لام وایه شیخ له تورکیش تێ ئهگه یشت. جگه له مه کورپکی هه بوو، ناوی (شیخ خالید) بوو. ددان سازیکی زۆر چاک بوو. گهلێک ددانی بۆ ئهم و ئهوه دروست کردبوو، یه جگار ریکوپییک دهرچووبوون.

شیخ خۆبشی توژی، پزیشکایه تی ئه زانی. منیش ههروهها بېرم له کردهوهکانی (شیخ) ئه کردهوه. له پڕ (شیخ محمه مه) به چۆکدا هات و سهری نایه بناگوپی شیخ علائەدینهوه. له دواییدا (شیخ محمه مه) بۆی گێرنامهوه، گوتی. شیخ علائەدین لێی پرسیم:

«بیس توومه که باوکت - شیخ حسامه دین - زانیویه تی من ته لگرافیکم لێ داوه بۆ فه رمانه پواپی (به غدا)، که به ده هزار سوارهوه ئاماده بۆ کوشتنی ئاسوریهههکان. گوتی: شیخ علائەدین (...). ه. ئایا راسته باوکت وای پێ گوتووم؟!...». (شیخ محمه مه) گوتی منیش وه رام دایهوه، گوتم: «باوکت دهمیکه ئهم قسه (...). انه ئهکات...» (شیخ محمه مه) پلاریکی زۆر زانانهی تێ گرتبوو. واتا باوکت له دهمیکه وه ئه زانی که تۆ (...). ی؟!.

سه ماوه ریکى وهرشاوی جوان دهم کرابوو. له سه ر سینچیکه ی وهرشاو چهند پپاله یهک چای جوانیان بۆ هیناین. پاشان له سه ر قالیچه یهک هه موومان دانیشتن، دهستمان کرد به نان خواردن. نانه که: «نانی هه ورامی و ماستاو و پلاو و ئاو و گوشت و کهباب و تری» بوو.

پاش نان خواردن، باسی که شکۆل و نووسراوانی کوردیم هینایه گۆرتیوه. یه کێ له مه لاکان نووسراویکی هه لبه سستی خۆی هینا که بریتی بوو له (ئایین نامه) یهک. شیخ و کورپهکانی گهلێک په سندیان کرد. کابرا نیازی هه بوو چاپی بکات. منیش به لێنم دایه که یاریده ی بدهم. (شیخ خالیدی کورپ علائەدین) گوتی: «له سنه، (شیخ محمه مه دی ئایه توللا) فه رههنگیکی کوردی داناوه. زۆر نایابه. به زمانیکی تریش لێکی

شاخه که یه جگار چاوه نندازتیکی جوان و پاک و خاوینی دابوویه. له سه ره پنگادا چهند دووکان و چایخانه یه کی یهک نهۆم به سه ره گردیکی نزمه وه دروست کرابوون. ئینجا گه یشتینه سه ره ئه ستیرک و جی دهستنوێژ و خانه قای (شیخ حسامه دین). ئینجا پنگاکه هینانیه سه ره میوانخانه یه کی زۆر گه وه که به پلکانه یه کی سه کو ناسا به ره به ره دیته خواره وه.

له سه ره سوپک و ئه ستیرکیکی جوانی به نه نندازه ی ریکویتیک له به ره دروست کرابوو. له به ره ده میشیه وه سه کو یه کی ته له به ردی به خشت و خال دروست کرابوو. به سه ره ئه م ته کی به سه سیبه ریکی گه لا به که پر کرابوو. خرابوو سه ره دوو دیواری به رامه به ره. له هه ره دوو کیبانا ده رگایه ک له شیوه ی تا قدا کرابوو وه. که له سه سیبه ره که تیبه ره بویت، له هه ره لایه که وه ئه رویشیتیت ئه چووته سه ره ته خته به ندیک، ئینجا پلکانه یه کی وشکه که له ک ئه بیردیته خواره وه بو سه ره ئاویک که له ژیر ئه م کوشکی دانیشتنه وه گهی ئه کرد و له ژیر سه سیبه ره ی چهند دارتیکی شو به ی و زه دیتووندا ئه یه وه ستاندیت.

به ته نشت ئه و کوشکی میوانانه وه کوشکی مالی شیخ دروست کرابوو. ئه میش سه نهۆم بوو. به هه یوان و ژوو و په نجهره و ده رگای جوان جوان رازیترا بووه وه. له به ره ده میشیه ئه ستیرکیکی (۱۵) گه ز پانی و (۳۰) گه ز درتیژی و (۴) گه ز قوولی هه بوو. ئه م ئاوه تا ده ساتیک به شی گیترا نی ئاشیک و هه موو باخه کانی (باخه کوون) ای ئه کرد. له سه ربانی ئه م کوشکه وه، یاخود ئه وانی تره وه چاوه نندازی هه موو خانوو و باخاتی (باخه کوون) و ده شتی شاره زوورت لیوه دیار بوو. چهند هه نگاوێک له دهسته راستی ئه م کوشکه وه له بن چهند دارتیکدا، ئاویک له شاخه که وه ده هاته ده ره وه. ئه ستیرکیکی خری جوان له به ره ده میا دروست کرابوو. به چوار لای ئه م ئه ستیرکه دا که مه ره به کی ریکویتیک ئاوی تریش هه بوو. له مه وه به راست و به چه پ و به خواروودا به جوگه له ی زۆر ریکویتیکدا ئاوه رویشتنه ناو باخه که وه. له چوار لای ئه ستیرکه که وه که له کیکی خنجیلانه یاخود (سه کو یه کی به رد) هه بوو. ئه م ئه ستیرکه دوو ماسی سوور و په ش بوژی گه وه و چهند ماسیبه کی وردی تری تیا بوو.

ئه مانه هه موو نیشانه ی دلته ری (شیخ حسامه دین) بوون. ئه مانه هی شیخ بوون. به کوولی ده رویش و ره نجی شانیان دروستی کردبوون. شیخ نه ی ئه هیشته مه ر و مالات له باخه کووندا رابگیرئ. نه وه ک شه قامه که به پاک و بوخته یی نه مینیتته وه.

ئه م باخاته هه نجیر، هه نار، گوێز، شاتوو، زه دیتوون و فستقیان تیا بوو. تری و توویشی زۆر بوو. ئه مه هه مووی هی شیخ بوو. هاوینان لیته دائه نیشته.

پشت شاخه که به وه دیوه دا هی ئیران بوو. ئه م خانووانه سی سالیک له مه وه پیتش کرابوون. له گه ل ئه وه یشتا ئه وه نده پاک و خاوتین راگیرابوون، پیاو له دووره وه ای ئه زانی، هه مووی سی، چوار مانگیکه دروست کرابوون. (باخه کوون) خوشتترین و پیتشکه و تووترین و جوانترین دیتیه کانی هه ورامان بوو. به راستی ئه و پاک و خاوتینی و دروستیبه ی له ویدا دهن له شاری (سلیمانی) یش نه م دیبوون.

له گه ل ئه فراسیاب به گدا

(شیخ محمه مه د) هات پیتی گوته ی: «تکا ئه که م ئه گه ره حه ز به بیینی (ئه فراسیاب به گ) ئه که ن فرموون بیبیین، به لام بو که سی مه گیت نه وه». تومه ز، ئه فراسیاب به گ، ئه و روژه زانیبووی ئیمه دینه (باخه کوون). بو (شیخ محمه مه د) ی نووسیوو، که ئیمشه و دیمه لات. وه کو (شیخ محمه مه د)، خزی ئه یگوت، ئه فراسیاب به گ، به سایه ی پیاوه کانیه وه ئه زانی من له کویم، ئه گه ره بوژی هه لکه وت، دیت، پیتکه وه رانه بویرین. له گه ل پیتنج پیاویدا، بانگی شیتوان له سه ره بانه که وه ستابوون. که له نوێژ بوومه وه، چووم ماندوو نه بوونیم کرد. پیت گوته: «به نده زۆر سه ره رزم که ئه م ئیواره یه، به کامی دلی خویم گه یشتیم. به سایه ی (شیخ محمه مه د) وه ئیوه م بیینی. به هه موو کوولی دلتمه وه له خوا ئه پارتمه وه که له پیناوی کوردا به تیدا سه رتان بخات». ئه ویش به گه رمیتکه وه دهستی گویشیم به روویه کی یه جگار خو شه وه، پیتی گوتم:

«سویاستان ئه که م. من شه ره زاری پیاوه تی هه موو شاگردیکی سلیمانییم. ئه شی هه موومان بو نیشتمان خو ما بکوژین. مردن به نازادی خو شتره له ژینی نامه ردی!».

(ئه فراسیاب به گ) پیاویکی چوارشانه ی که له گه ت بوو. ئیسقان ئه ستووریکی گه نم ره نگی موو خورمایه ی بوو. دوو چاوی گه ش، ده نگیکی نه رمی دلیرانه ی پتیه بوو. له چرچی ده موچاو و دانیشتن و هه ستانیه وه وا دیار بوو، که پیاویکی ئازا و سه ره رز و خاوه ن کاری گه وره بوو. مشکی و جامانه یه کی سلیمانی پیتچابوو، رانکوچو غه یه کی ساکاری سپی، که لاشیکی نایابی هه ورامان، چهند ریزیک فیشه ک

خوالیخو شبوو ئه فراسیاب به گی روسته م سولتان

و خه نجه ریتک و ده مانچه یهک و دوور بیینیکی و کاتزمیر (سهعات) یکی پیوه بوو. به مانه و خو یه وه، (ئه فراسیاب بهگ)، سامیکی بئ ئەندازه ی پەیدا کردبوو.

من تۆزیک کورده کانیم ئەناسی. چونکه بەلندا چوو بوو، ئەمویست بیدوینم. خۆم، وهک دۆستیکی کوردهکانی پیشان دا. ئەویش زۆر سوپاسی کردم و گوتی: «پێیان بلێ خهفەت نهخۆن. هه موو شتیکیان بۆ پەیدا ئەکەم. ئەوا قۆختەم بۆ کردوون!».

پاش نانخواردن پێم گوت: «خوا ناگاداره هینده لام پهسهندن، ئەگەر خوتیندم نه بوايه و بۆم بکرايه، دهستم ئەدایه تفهنگ و ئەهاتم و ئەبووم به جهنگاوهرتیک و له گهەل تۆدا خهباتم ئەکرد. بهلام ههرچی فهرمانیکتان هه بێ له شار، له بهغدا، له ههر کوئیهک بێ، بهسهر سههر بهجی دینم». دیسانه وه گه لێ سوپاسی کرد و گوتی: «من ههر سههرکهوتنی ئێوهم ئەوئ».

ئینجا پێم گوت: «هههرچهنده من رایه ی ئەوهم ناکهوئ ئامۆزگاری به کێکی وهکو ئیوه بکه م. بهلام پیاو نابێ له دۆزمنی خۆی دلنیا بێ. ئیمرو شهری ئاسووری له ناودایه. بۆیه لیت بوورا و، ئەیانهوئ ناشتت بکه نه وه. تکا ئەکەم کوشتاری سه رکۆمارهکانی (شکاک) له ئێراندا بههینهروهه پیش چاوی خۆت!».

ئەویش گوتی: «من خۆم چاکی تی گه یشتووم. من له پێناوی خا که مدا بشکوژم پێم خۆشه. بهلام ئاخ! کاشکی ههر له ناو ئەم شاخانهدا بکوژمايه!» کابرا هینده پیاوی به ناو ئەو ناوچه یه دا بلاو کردبووه هه موو هه وائیکی ئەزانی. وتیان: «عه جه م به دوانزه هه زار که سه وه هه زار مائی جافی له ئێراندا گل دابووه» (ئه فراسیاب بهگ) ییش گوتی: «برا ئەم فره قووله. به خوا بۆ ئیمه سه د کهس بن و هه زار کهس بن وهک به که، هه تا خۆمان ئاره زوو نه که بن ته فه نابێ!».

ئێتر گورج دهستی گوشین و رۆیشت. پاشان (شیخ محمه د) گوتی: «ئهمه ره وشتی بێ. له پر ئه روا، له پێشه وه نالێ ئەرۆم. یان نارۆم». وهک (شیخ محمه د) ئە یگوت:

«نازایی ئەم پیاوه به ته رحیکه، به رۆژ که بۆی هه لیکه وئ، ناترسی بیگرن، له باخهکانی ئێردها له گه لێاندا ئەنیش. زۆر جاری وا هه یه ئەچیته (بیاره)، سه ری له مال و منداله که ی خۆی ئەدا. له کاتی پشێویدا که هه و لێان بۆ گرتنی ئەدا، چهن مانگیک، به خو گۆزپه نه وه، له ناو که رکوک و چه مچه مال و سلیمانی و هه له بجه دا رایبوردووه، کهس پێی نه زانیوه.

«ئه فراسیاب بهگ له لهشکری دۆزمن به ولاره، زبانی بۆ هیچ کوردیک نه بووه. بهلام ئەوانه ی دۆزمنین، ئەگەر له سنه و هه له بجه و ئەم دیهاتانه یشدا بن جه ریمه یان ئەکات و که تنیشیان پێ ئەکات!؟».

هه موو رۆژی به ئاره زووی خۆی چیشتی ره نگاو رهنگی بۆ ئەکری. چونکه هه موو خوارده مه نییه ک به سایه ی پیاوه به کارهکانی خۆیه وه ئەتوانێ پەیدا بکات. ههروه ها چیشته که ری تاییه تی خۆی هه یه، چیشتی بۆ لێ ئەنێ. ئەم وهکو (شیخ...) لادیی روت ناکاته وه، پۆشته یان ئەکاته وه!.

ئێستا عه جه م به خشیبوه تی. عیراقیش چهن دێیه کی بۆ لاداوه که به ده ست (ئه فراسیاب بهگ) هوه بیت. داوی ناشنبوو نه وه ییشی لێ ئەکات. بهلام وهکو ئەلین: داوی (۳۰۰) تفهنگی پیاوهکانی لێ

ئەکات. منیش پێم گوتوه که به (عیراق) بلێ پیاوهکانم ئێرانین، هه ربه که به لایه کدا چوونه وه. ههر خۆم هه مه و که سی تر». له کاتی رۆییدا پێم گوت: «کاشکی تا به یانی لیره بوویتایه. وینه یه کم ئەگرتیت». گوتی: «سوپاستان ئەکەم. خۆت ئەیزانیت که چۆنم نابێ گله یی بکه یه!» . که چی وهک بیستمه وه ههر له (باخه کۆن) دا مابوو وه. له خانه قا که یدا نوستبوو!؟.

دوا قسه ۱۹۳۳/۸/۲۵

راسته ئەلین هه موو شتی به پێی خۆی. (هه له بجه) و (هه ورامان) ییش، به ئاو و بای سازگار یانه وه، به چاو نه ندازی جوانیانه وه، به سیبه ری بن داری گه وره گه وره ی باخ و باخاتیانه وه، به و کێسه به رزه نه خشینه رهنگینه یانه وه، دیاره ئەبێ پیاوی دلته ر و، کێژ و لاوی به فه ر و، گه لێکی هیمن و دلپاکی، پر له لاوی خاوتین و چالاک و، پر له ده وله مند و تیگه یشتوو و پیگه یشتوو یان تیا پەیدا بێن. ئیستایش ئاخ ئەخۆم ئاوات ئەخوژم، که جاریکی تریش له بن که له مێوهکانی (هانه نه وتی) دا، له ته لاره که ی (ئه حمه د به گی پاشا) دا، له سه ربانی ئاشه که ی (بیاره) دا، له گوئ سوپرک و ئەستیرکه که ی (باخه کۆن) و (ته وتیله) دا دانیشم. له م ناوچه یه دا به بیینی پیاوانی بلیمه ت و زیره ک و زرنگ و نازا و مه رد به ختیار بووم. له گه ل زۆریاندا دۆستایه تیبه کی ته واوم گرت. له زۆریانه وه رۆشنبیریم ده ستکه وت. ئیسته ییش یادی هاوده می (مه سعود) و خۆینده وار دۆستی (حه مه سه عید بهگ) و، زرنگی (شیخ حسامه دین) و زۆزانی و قسه نه سه قی و سه ره سه تی و زانایی (شیخ محمه د) و رووخۆشی (شیخ عه لئه دین) و میواندارییه به نرخهکانیان ئەکەم و بیریان لێ ئەکەمه وه. به لێ به م گه شتوگوزاره، چاوم گه شایه وه، له شم بووژایه وه، سه روت و ئارام که وتنه دل و ده روومه وه، هۆشیاربوومه وه. یاخوا ههر ئاوابێ خاکی دلگیر و خاوه ن پیاوان و پیشکه وتوو...

شاکر فه تاح
۱۹۳۳/۸/۲۵

که بوومه کارگێری لادی پیم خۆش بوو!

له پاش ده رچووم له (زانستگای ماف) به سی مانگ، فه رمان په وایی، رووی لێ ناوم بيم به (کارگێری لادی - مدیری ناحیه) ی مزووری له (ئه ترووش) دا. له پاش راویژکردن له گه ل گه لیک دۆست و نیشتمان په روه راندا، فه رمانه که م پر به دل په سه ند کرد. له ۱۴ / ۱۰ / ۱۹۳۶ دا چوومه (ئه ترووش) که ئەوسا که سه ر به ناحیه (قضا) ی (ده وک) بوو، له (لواء) ی (موصل) دا. جا به مه تافی کورپنیم برپایه وه.

خەباتى رۆشنىبىرىم لە تافى كورپىنەدا^(۱)

لەم تافى كورپىنەبىرەمدا، خۆم بەزۆر كوردى خوتىندەوار و نىشىستمانپەرەورە ناسى و دۆستايەتەم لەگەل گرتن. لەوانەو گەلەك شىوئەى ژيان و خوتىندەوارى فىتر بووم. (زۆرەر، فايەق بىكەس، حوسىن حوزنى موكرىيانى، ئەمىن زەكى، تۆفلىق وەهەبى، رەفلىق حىلمى، مەحمود جەودەت، شىخ مەحمەدى خال، ئەمىن رەواندزى، ئىسماعىل شاوھەبىس) لەو پىاوه بەنرخانەن كە هەموو دەم سوپاسىيان دەكەم و شانازى بەدۆستايەتەم دەكەم. هەررەها لەم دەمەدا رۆژنامە و گۆڤار و نووسراوئىكى كۆن و نوئى كوردى چاپكراو و چاپ نەكراو بى و بەردەستەم كەوتىب خوتىندەوارى مەنەتەو. خو چاكەى باوكم هەرگىز لەبىر ناچىتەو كە لەسەر خوتىندەوارى هەموو دەم پشەتى دەگرتەم و تىزى دەكردم و يارىدەى دەدام. هەرچىبەكى هەبوو بەدەم بەنووسراوانى بەكەلك دەنگى نەدەكرد. داىكم بەتەنگ ئەم شتانەو نەبوو!...

جاروبارى و تارم دەنارد بۆ رۆژنامەى (ژيانەو)، (ژيان)، (ژىن)^(۲)، بۆ گۆڤارى (هاوار)^(۳)، (رووناكى)^(۴)، (دىيارى لاوان)، (يادگارى لاوان)^(۵). بەناوى (خانوى تازە)^(۶) و (چىرۆك بۆ مندالان) هەو كە لە زمانى عەرەبىيەو گۆزىبوومەن سەر زمانى كوردى، هەررەها بەناوى (فەرھەنگۆك) هەو^(۷) كە بەئىنگلىزى و كوردى ھۆنەبوومەو، سى نووسراوئىشم لە چاپ دا و بلاو كردهو. چىرۆكى (بەلقىس كچە شای سەبەء) م لە عەرەبىيەو گۆزىبە سەر كوردى. نووسراوى (هاورپى

(۱) ئەوئەى نووسەر لەم بەشەدا دەگىرپتەتەو، برىتەبىيە لە پوختەى ئەو چالاكى و ھەولدانە دلسۆزانەبەى كە لە يادنامەكانى سالى ۱۹۳۱ و ۱۹۳۲ بەوردى و فراوانى باسىيانى لىتو كردهو و لەمەبەر خستمانەروو.

(۲) ژيانەو، ژيان، ژىن: ھەر سىكەيان لە سى قۇناغى جىاوازا لە سلىمانى دەرچوون و پىرەمىردى شاعىر (ژيان و ژىن) ى بەرپتو بەردوون. لە نىوان ۱۹۲۴-۱۹/۶/۱۹۵۰.

(۳) ئەوئەى بەدرخانەيان لە شام دەريانە كە بەشپوئەى كرمانجى ژووروو، مېر جەلادەت بەدرخان سەرنووسەرى بوو. ژمارە بەكى لە ۱۹۳۲ دەرچووە.

(۴) رووناكى: بەكەمىن گۆڤارى كوردى شارى ھەولتەرە ۱۹۳۵/۱۰/۲۴ - ۱۹۳۶/۵/۱۶ بەرپتو بەر پارىزەر شىت مستەفا و سەرنووسەر حوسىن حوزنى موكرىيانى بوو - بۆ زىاتەر پروانە: د. كوردستان موكرىيانى - رووناكى، دەزگەى ئاراس - ھەولتەر ۲۰۰۱.

(۵) دوو نامىلكە بوون لە ۱۹۳۳ و ۱۹۳۴ لە بەغدا دەرچوون، كۆمەلەى وتار و نووسىنى رۆشنىبىرانى ئەو سەردەمەيان گرتبوو، كۆمەلەى لاوانى كورد لە بەغدا بلاوى كردهتەو، مامۆستا شاكەر فەتاح بەكەتەك بوو لەوانەى ئەو ئەركەى كىشاو، بۆ زىاتەر پروانە: غەفور مېرزا كەرىم: يادگارى لاوان و دىارى لاوان - كۆزى زانىارى كورد ۱۹۷۸ بەغدا.

(۶) زنجىرەى چىرۆك بۆ مندالان ۱- دەنەر كامەل گەيلانى ۱۹۳۳ چاپخانەى ژيان. سلىمانى نامىلكە بەكى بچووكى ۹ × ۱۴ سم، لە چاپكراو تايبەتە دەگمەنەكانى ئەدەبى مندالانە بەكوردى.

(۷) قاموسچە بەكى ئىنگلىزى كوردىيە لە ۱۹۳۴ لە چاپخانەى زارى كرمانجى لە رەواندز چاپ كراو، پىشەكى و روونكردەو بەكى پوختى لەگەلدا، نرخی (۱۶) فەلس بوو.

مندال) ىشم^(۱) نووسى. نووسراوى (چىرۆك بۆ مندالان) هەو كە لە سالى ۱۹۳۵ دا كار بەدەستى زانىارى (وزارە المعارف) ى عىراق لىتى كریم. بە (۳۵) سى و پىنج دىنار. لەسەر ئەركى خۆشى لە چاپى دا. ئەمە بەكەم خوتىندەوئەى كوردى بوو، لە عىراقدا، كە بەوتىنە و رەنگاوپرەنگىيەو لە چاپ دراى. ئەم بەرھەمە لەو كاتەدا، بەشتىكى ناوازه و ناياب لە قەلەم درا^(۲). (ئەمىن زەكى) و (شىخ مەحمەدى خال) و (ئىسماعىل شاوھەبىس) و گەلەك لە مامۆستايان و خوتىندەواران پەسندىان كرد و، دەستخۆشيان لى كردم. بىرم لە نرخەكەى كە (۳۵) دىنار بوو، دىيارىم كرى بۆ باوكم و داىكم و (۳) دىنارىشم پىشەكەى داىكم كرد. ئەوئەكەى ترىشم دانا بۆ يارمەتى داىكم و باوكم لە بەختوكردى خۆمدا. داىكم بەمە دلئى زۆر كرايو، زۆر چاوى گەشاوھە باوكىشم زۆر پىتى خۆش بوو. ھەردوو كىيان بەدل پىرۆزىبايىيان لى كردم. بەلام بەشى خۆشىم گرامەفۆنىك لى كرى بەچەند قەوانتەكى نايابو، بۆ يادگار. ھەر ھاوینە كە دەجووم بۆ شوتىكى كوردستان بۆ (گەشتوگزار). نووسراوئىكم لەسەر دەنووسىيەو. بەوتىنەيش دەمزانەدەو. لە سالى ۱۹۲۸ دا (گەشتى پىرەمەگروون)^(۳)، لە سالى ۱۹۲۹ دا (گەشتى شارباژىر)، لە سالى ۱۹۳۰ دا (گەشتى پىنجوین)، لە سالى ۱۹۳۲ (گەشتى سرۆچك)، لە سالى ۱۹۳۳ (گەشتى ھەلەبجە و ھورامان) م نووسىيەو. بىجگە لەمانە لە سالاتى (۱۹۳۰ و ۱۹۳۱ و ۱۹۳۲) دا بىرەوئەرى (مذكرات) م بەوتىنەو نووسىيەو كە پر بوون لەو كارەساتانە بەكەلكى (كوردایەتى) دىن، ياخود ژىنى خۆم پىشان دەدەن، بەمەبەستى كەلكى گشتى^(۴). بىجگە لەمانە نووسراوى (رنگاى بەرلج) م گۆزى بە (كوردى) و (ئىنگلىزى)^(۵). ھەررەها توانىم سەر بەگەلەك مزگەوت و مائە كورددا بەكەم بۆ

(۱) لە ۱۹۴۸ لە چاپخانەى (معارف) لە بەغدا چاپ كرا، (خوتىندەوئەبەكى نوئىبە بۆ پىنگەياندىنى مندالانى كورد) كۆمەلەى نووسىن و تارى ھەمەچەشەبە لەگەل گەلەى وئەبەى رەنگاوپرەنگ.

(۲) بەداخەو نە لە كىتبخانە تايبەتەبەكى مامۆستا خۆيدا و نە لەو شوتانەى بەدايدا گەرام ئەم كىتەبەم بەرچاو نەكەوت.

(۳) ئەم گەشتە لەناو دەسنووسەكانىدا نەبوو، ھەروا چاپىشى نەكردووە وەك ئەوانى دى كە چاپى كردون: (گەشتى سرۆچك ۱۹۷۲، شارباژىر ۱۹۷۲، گەشتى پىنجوین ۱۹۷۳، ھەلەبجە و ھورامان ۱۹۷۳) چاپخانەى كامەرانى، سلىمانى.

(۴) دەقى ئەو بىرەوئەبەى لە دەسنووسەكانى خۆيدا، وەك خۆيان گواستمانەو ناو ئەم (ئاوتىنەى ژىنەم). چەند لاپەرەبەك لەمەبو، بەو ئىعتىبارەى ئەوانە تەواو كەرتكى گرنگ و بنەرەتەن و لە ژيانى مامۆستادا، بەلام ئەوئەى بوئى ئەوئەبە كە بىرەوئەرى ۱۹۳۰ لەناو دەسنووسەكانىدا نەبوو.

(۵) لە دەسنووسە ئەسلىيەكەدا (ژمارە ۱-)- ئەم پەرەگرافەى خوارووە دواى ئەمە دى: «داخەكەم مامۆستا حوزنى موكرىيانى لە برىتى ئەمەى لە چاپى دا، لە ناوى بردا، كە لەسەر ئەو كردهوئەبەى دلئى شكا وە تاماوەبەكى دوور و درىژ نىوانمان چاك نەبووئەو!... دواى ناشتى كردمەو و تۆلەى بۆ كردمەو و دلئخۆشى دامەو». ديارە ئەمە دلپاكى و لىبوردەبى و جوامىرى (ئەھلى قەلەم) ى ئەو رۆژگارە دەرەخات كە تا چ رادەبەك پەيوەندىبەكانىيان (ئەگەر بەدحالىبوئىكىشى لى كردبى) چۆتەو دۆخە پتەو و بىتگەردەكەى خۆى. ئەو (تۆلە بۆ كردهوئەبەش) كە بەھەشتى حوزنى موكرىيانى بۆى كردهتەو: چاپكردى (فەرھەنگۆك) هەكەى =

کۆکردنه‌وه‌ی نووسراوانی چاپکراو و چاپ نه‌کراوی کوردی. سوپاس بۆ خودا تا ئەندازه‌یه‌کی گه‌وره به‌ئامانج گه‌یشت. ته‌نانه‌ت له (به‌غدا) و (شام) ییشدا له‌و نووسراوانه‌م په‌یدا کرد. هه‌ندی جار ده‌مخوستان له‌بهرم ده‌نوسینه‌وه. له‌مانه هه‌مووی نووسراوانی بچکۆلانه‌ی کوردی بۆ خۆم پیکه‌یتنا، تا له‌ دوا‌ڕۆژدا بیانکه‌م به‌بنچینه‌ بۆ چاپه‌منه‌ی کوردی. که‌ کۆمه‌له‌ هۆنراوه‌کانی (مسته‌فا به‌گی کوردی) و (نالی) و (سالم) له‌لایه‌ن مامۆستایان (کوردی) و (مه‌ریوانی) به‌وه‌ له‌ چاپ دران، خۆشه‌خانه‌ زۆریه‌یان له‌ نووسراوانه‌که‌ی منه‌وه‌ وه‌رگرت. هه‌روه‌ها یاریده‌ی کاک (فه‌تخوللا ئەسه‌د) و مام (حوزنی) ییشم دا. په‌نجامه‌ی (مسته‌فا به‌گی کوردی) م به‌ده‌ستی خۆم نووسییه‌وه‌ و ناردم بۆ (فه‌تخوللا)، بۆ ئه‌وه‌ی له‌ چاپی بدات. سه‌د و په‌نجامه‌یشم له‌ هی (نالی) و (کوردی) و (سالم) و (غریق) و (حریق) نارد بۆ (حوزنی) له‌ رۆژنامه‌ی (ژیان) و گۆفاری (زاری کرمانجی) دا به‌رامه‌ر یارمه‌تیه‌کانم کاک (فه‌تخوللا) و مام (حوزنی) له‌ سالی ۱۹۲۷ دا سوپاس و ستایشیان کردم^(۱). هه‌روه‌ها (کوردی) و (مه‌ریوانی) ییش له‌ نووسراوه‌کانیاندا سوپاسیان کردم. هه‌ر له‌و رۆژه‌وه‌ بیرم له‌وه‌ ده‌کرده‌وه: «که‌ی رۆژیک بیت و بتوانم رۆژنامه‌ و گۆفاریکی شایسته‌ی کورده‌واری ده‌ره‌یتنم؟». گه‌لیک جار خه‌وم به‌مانه‌وه‌ ده‌بینی. چونکه‌ ئه‌وده‌مه‌ (کورد) چاپه‌منه‌ی یه‌جگار که‌م بوو... ده‌مویست به‌شیکه‌ی بچووکه‌ی ئه‌م که‌م و کورپیه‌مان پر بکه‌مه‌وه.

شاگردە کورده‌کانم کرد به‌دۆست

که‌ هاتمه‌وه (به‌غدا)، نه‌شاره‌زا بووم له‌ هه‌موو هه‌لسان و دانیشتنیکی ئه‌وی، له‌ هه‌موو شتیه‌یه‌کی ژین و شارستانیه‌تییان. زمانی عه‌ره‌بیشم نه‌ده‌زانی، مه‌گه‌ر تاک و ته‌رایه‌ک له‌ وشه‌کانی. له‌بهر ئه‌وه‌ به‌گران له‌ عه‌ره‌به‌کان هاوده‌مم بۆ ده‌دۆزرایه‌وه^(۲).

= مامۆستا بوو له‌ ۱۹۳۴ دا. پیره‌مێردی نه‌مر له (ژیان) دا به‌بالابریه‌تیک بۆ ئه‌م به‌ره‌مه‌ ده‌نوسێ و ده‌لی: «من راست و په‌وان و بن په‌روا و توومه‌ و ئه‌لیم: هه‌یج مه‌یله‌تیک به‌ته‌قه‌ و ره‌قه‌ ته‌ق و ده‌ر، نابج به‌که‌س، جه‌سه‌ره‌ت و فیداکاریش له‌ چه‌نهری خۆینه‌واری و ته‌بینه‌یدا نه‌بێ فیره‌یه، به‌هه‌وه‌، هه‌زار سواری زه‌ده‌پۆش به‌بینم و ده‌ اثری عیلمی. ده‌ اثره‌که‌م له‌لا په‌سندتره‌، نه‌خوازه‌لا یادگاریک که‌ ئیبه‌ فیژی ژبانی ئه‌ورویا بکات. «پروانه: ژبان، ژماره ۳۹۹، ۸ی مایسی ۱۸۳۴. ل ۴.

(۱) گۆفاری (زاری کرمانجی) نووسیوه: «له‌بهر ئه‌وه‌ی که‌ جناب شاکر فتاح قوتابی قوتابخانه‌ی یه‌که‌مین سلیمانی: ۶۰ غزلی نالی و ۷۰ غزلی سالم و چه‌ند غزلیکی حریق و کوردی و غریقی له‌گه‌ل کتیه‌تیکه‌ی حساب له‌ئه‌سه‌ری و کورده‌وی خۆی بۆ ناردین که‌ چاپیکه‌ین، زار کرمانجی تشکرانی ئه‌و تازه‌ پیکه‌یشتووانه به‌جێ ده‌یتن». زاری کرمانجی، ژماره (۱۱) ۱۴ی ئه‌یلولی ۱۹۲۷، ل ۲۰.

(۲) له‌ ده‌سنوسه‌ ئه‌سلییه‌که‌دا (ژماره‌ یه‌ک) دوا‌ی ئه‌مه‌ ئه‌م چه‌ند دیره‌ش هه‌یه: «به‌لام له‌ ئه‌نجامی تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی چه‌ند سالی‌دا بۆم ده‌رکه‌وت که‌ بۆ هاوده‌می و دۆستایه‌تی، کورده‌کان، بۆ من له‌ هه‌موو که‌س باشت‌تر ده‌رچوون».

به‌لام له‌گه‌ل شاگردە کورده‌کاندا ئاسانه‌تر دۆستایه‌تیه‌م بۆ ده‌گیرا. له‌بهر ئه‌وه‌ و له‌بهر هه‌ستی ئاواره‌یی، تیکرا یه‌ک به‌یه‌ک ناسیای و دۆستایه‌تیه‌م له‌گه‌ل شاگردە کورده‌کاندا گرت. جاروبار ده‌چومه‌ لایان و، له‌گه‌لیاندا گه‌شتوگوزار و هاتوچۆم ده‌کرد.

له‌م ئاشنايه‌تی و دۆستایه‌تیه‌ کامه‌رانییه‌کی یه‌جگار پیره‌وز و به‌رز ده‌که‌وته‌ دل‌مه‌وه. گه‌لیک جار کۆمه‌لانی دیده‌وانی و زانستی و یارمه‌تیمان داده‌مه‌زاندا. گه‌لیک جار ده‌یانکردم به‌ئه‌ندامی ده‌سته‌ی کارگێری (الهیئة الأدرية)، یاخود به‌ (پازنوس - سکرته‌یر)ی کۆمه‌له‌که‌ چ به‌وه‌ که‌ ماوه‌یان ده‌دام ته‌بیکۆشم بۆ که‌لکی گشتی، چ به‌وه‌ که‌ ئه‌و باوه‌ریه‌یان پێ ده‌کردم، دل‌خۆش ده‌بووم و سه‌رم به‌رز ده‌بووه‌وه. ئیستایش ئه‌و برا خۆشه‌ویستانه‌ جیگه‌یان ماوه‌ له‌ دل‌مدا و، له‌ جارێ زۆتر رێزیان لێ ده‌گرم. بیرمه‌ به‌هۆی ئه‌م کۆلانه‌وه‌ دوو کۆفاران به‌ناوی (دیاریی لاوان) و (یادگاری لاوان) هه‌وه‌ له‌ سالی‌ه‌کانی ۱۹۳۳ و ۱۹۳۴ دا^(۱).

له‌ سالی ۱۹۳۶ دا دوو کانییکمان بۆ دوو شاگردی هه‌زاری (په‌واندزی) و (کۆبی) کرده‌وه، بۆ ئه‌مه‌ی بژین، تا هه‌لیکیان ده‌ست ده‌که‌وت بۆ خۆیندن یاخود بۆ فه‌رمانه‌ری. به‌هۆی ئه‌و دوو کانه‌وه‌ سه‌ره‌ری زۆریه‌ی شاگردە کورده‌کانمان پاراست. چونکه‌ خاوه‌نی ئه‌و چیشته‌خانه‌یه‌ی شاگردە کورده‌کان نانیان لێ ده‌خوارد، کابرایه‌کی (ئه‌رمه‌نی) بوو، له‌م دوا‌ییه‌دا با‌ی بووبوو له‌ خۆی، وای لێ هاتبوو، دل‌ی ده‌شکاندن، نازی نه‌ده‌کیشان، رێزی لێ نه‌گرتن! بێجگه‌ له‌وه‌، هه‌ر داماو و هه‌ژاریکی (کورد) مان بدیایه‌ ده‌ستمان ده‌گرت، بۆ ئه‌وه‌ی له‌ که‌س ده‌ست پان نه‌کاته‌وه‌ و، به‌ناوچه‌وان به‌رزیه‌وه‌ بگه‌رێته‌وه‌ بۆ (کوردستان).

هه‌روه‌ها بیرمه‌ (کۆمه‌لی دیده‌وانی) یه‌که‌مان که‌ له‌ سالی ۱۹۳۱ دا دامان مه‌زاندیوو، هه‌موو هه‌فته‌یه‌کی هاوین، رۆژیکه‌ی ته‌رخان کردبوو، بۆ خۆ پاره‌یتان به‌سه‌ختی ژبانیه‌وه‌. پامان ده‌کرد به‌ناو دێرک و دالدا. سه‌رده‌که‌وتین به‌پێ به‌سه‌ر شاخ و داخدا. سواریمان ده‌کرد. مه‌له‌مان ده‌کرد. نیشتمان ده‌نایه‌وه‌.

(۱) ئه‌م کۆمه‌له‌یه‌ له‌ به‌هاری ۱۹۲۶ له‌ سلیمانی له‌لایه‌ن ده‌سته‌یه‌ک له‌ رۆشنییران و دل‌سۆزانی شاره‌که‌وه‌ دامه‌زێتیا، دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌لایه‌ن وه‌زاره‌تی (داخیه‌)ی عیترقه‌وه‌ له‌ ۲۴ی شوباتی ۱۹۲۶ دا به‌په‌رسی رێگای پێ در، یه‌که‌م سه‌رۆکی کۆمه‌له‌ (ئه‌حمه‌د به‌گی توفیق به‌گ)ی موته‌سه‌ریف بوو، کۆمه‌له‌ هه‌ولێ ده‌دا بۆ بوژاندنه‌وه‌ی که‌لتووور و فه‌ره‌هنگی کوردی و نه‌هه‌یشتنی نه‌خۆینه‌واری، بۆ ئه‌مه‌ش گه‌لی شتیواز و رێگای جیایای ده‌گرت و به‌لام (به‌هه‌یج سه‌ره‌تیک له‌گه‌ل سیاسه‌تدا خه‌ریک نابج).

کار و چالاکییه‌کانی کۆمه‌له‌ و به‌پێی باری سیاسی له‌ هه‌لکشان و داکشاندابوو، به‌تایبه‌ت دوا‌ی پاره‌په‌نی ۶ی ئه‌یلولی ۱۹۳۰ که‌ به‌ (هه‌رای به‌رده‌رکی سه‌را) ناسرا؛ حکومه‌ت کۆمه‌له‌ی به‌وه‌ تاوانبار کرد که‌ ده‌ستی ته‌یدا هه‌بوو، کاروبار و چالاکی به‌ته‌واوی کزبوو، دوا‌ی له‌ رووی دارایی و چالاکییه‌کانی تره‌وه‌ کۆمه‌له‌ له‌ په‌لوێ که‌وت و حکومه‌ت ده‌یویست به‌یه‌کجاری نه‌یه‌تێ و بۆ سه‌ره‌نجام مایه‌وه‌ سه‌ر قوتابخانه‌یه‌کی ئیواران و ئه‌ویش به‌رپه‌وه‌بردن و کاروباری به‌ره‌ رووی (معارف) کرایه‌وه‌. بۆ زیاتر په‌روانه: غه‌فوری میرزا که‌ریم، کۆمه‌لی زانستی له‌ سلیمانی، چاپخانه‌ی (دار الجاحظ) ۱۹۸۵، به‌غدا.

خۆمان دەدایه بهر گه‌رما و هه‌تاو. یاریده‌ی هه‌زارانمان ده‌دا به‌فه‌رمان و به‌پاره. یادنامه‌ی کرده‌وه‌کانیشمان رۆژ به‌رۆژ ده‌نووسیبه‌وه. ئیستایش خۆشی سه‌یرانه‌کان و ئاهه‌نگه‌کان و گه‌شتوگوزاره‌کانی ئه‌و برابانه‌م له دلدایه و، هه‌مموو ده‌م به‌شانازییه‌وه یادیان ده‌که‌م. به‌هۆی ئه‌م گیانه‌وه بوو که‌م تواییم له (تافی کورپینیمدا)، زۆریه‌ی شاره‌کانی (کوردستانی عێراق) و هاوینه‌هه‌واره‌ی خۆشه‌کانی بییمن و له‌ ئاوات و ئازاری (کورده‌واری) تێبگه‌م. ته‌نانه‌ت له (شام) و (بیروت) یشدا هه‌ندێ کوردم دۆزیبه‌وه، ئاشنایه‌تیم له‌گه‌ڵ په‌یداکردن بۆ که‌لکی گشتی.

سوروشنیش به‌زیشکیکه‌ بۆ خۆی!

تا له (به‌غدا) بووم شپه‌زه‌ی ده‌ستی نه‌خۆشی و کزی و لاوازی بووم، هه‌ستم به‌ئاواریه‌ی و ناشیتتی خۆم ده‌کرد. نه‌مه‌دزانی یاخود نه‌مه‌دزانی له‌نگه‌ریک بگرم له‌ئاوه‌ند (ماندوو بوون) و (سه‌روت) دا. له‌ ئاوه‌ند (ناخۆشی) و (خۆشی) دا. له‌ئاوه‌ند (فه‌رمان) و (یاری) و (به‌زم) و (ره‌زم) دا. تا سێ سالی‌ش به‌دوای داووده‌رمان و پزیشکدا ده‌گه‌رام. ترسم په‌یدا کردبوو له‌ خواردن. زۆر کاتم به‌خه‌م و خه‌فته و گێژ و وێژییه‌وه راده‌بوارد. له‌ئاو خۆپێندنگادا، ته‌نانه‌ت له‌ دوای هاته‌وه‌ییش بۆ ماله‌وه، خۆم به‌ته‌نیا له‌ئاو چۆڵ و بیابانێکدا ده‌بینی! زۆر خه‌فته‌م له‌وه‌ ده‌خوارد، که‌ نه‌مه‌دزانی و هک هاواریکانی تر دۆستایه‌تی بگرم و بیتمه‌وه ئاواوه‌وه! چڕوچاو و به‌ژن و بالا و هیز و توانایشم ئه‌وه‌یان لێ نه‌ده‌وه‌شایه‌وه، که‌ دۆست په‌یدا بکه‌م!... دیاره ئه‌م قه‌سانه‌م ده‌رباره‌ی بێگانه‌کانه‌ نه‌ک ده‌رباره‌ی (کورده‌کان). که‌ شاگردده‌کان باسی دۆستایه‌تی و دلداریه‌ی خۆیان له‌گه‌ڵ ئه‌م کچ و ئه‌و کچدا ده‌کرد، من سه‌رم سوپ ده‌ما! هه‌ناسه‌ی ساردم هه‌لده‌کیش! به‌خۆمدا رانه‌ده‌په‌رمو شتی وام له‌ ده‌ست بیت! یه‌جگار شه‌رم بووم له‌ ئاستی ئافه‌رتدا. که‌چی گرفتاری هه‌مموو جوانیه‌کیش بووم! هه‌رچه‌نده‌ وام به‌باشتر ده‌زانی که‌ به‌ته‌نگ خۆپێندنه‌که‌م و ئاوبانگه‌که‌مه‌وه بم، بۆ ئه‌وه‌ی به‌سه‌رفرازیه‌وه خۆپێنده‌واری ته‌واو بکه‌م، به‌لام له‌ژێره‌وه کسپه‌ له‌ جگه‌رمه‌وه ده‌هات که‌ بێ به‌ش بووم له‌و رابواردنه‌ خۆشانه‌! هه‌ستیشم ده‌کرد، که‌ ئه‌و جۆره دلداریبانه، داخه‌که‌م، له‌ توانای مندا نییه‌!؟ له‌م کاته‌دا کاره‌ساتیکی بچووک رووی دا^(١). هه‌مموو بیروباوه‌ریکی گۆزی به‌رامبه‌ر به‌ (پزیشک) و (داووده‌رمان). کۆفاریکی (مصر) یم دی، ئاوی (الریاضة البدنیة - وه‌رزش) بوو. ته‌رخان کرابوو بۆ چاره‌سه‌رکردنی نه‌خۆشی و پاراستنی ته‌ندروستی. تێیدا بلاوکرابوووه که‌: «په‌یمانگای وه‌رزش (معهد الرياضة البدنیة) به‌نامه‌کاری، هه‌مموو جۆره نه‌خۆشییه‌ک چاک ده‌کاته‌وه به‌بێ ده‌رمان!». ئامۆژگارییه‌کانیم هه‌فته‌ به‌هه‌فته بۆ ده‌هات. ده‌ستم کرد به‌په‌یره‌وی کردنیان: له‌ وه‌رزش و، خۆشتن و، خۆسوونه‌وه و، نوستن و خواردن و، سه‌روت و، خۆدانه‌ به‌ر رۆژ و، رابواردندا... تا ده‌هاتم به‌ره‌و چاکی ده‌رۆیشتم. بگه‌ر هه‌ر له‌ یه‌که‌م هه‌فته‌وه هه‌ستم به‌ئازادی کرد و، رزگاربووم له‌ ده‌ست (پزیشک) و (داووده‌رمان)!... نه‌خۆشییه‌که‌م به‌ره‌ به‌ره‌ کزیو، نه‌ما. ورده‌ ورده هه‌ستم به‌کامه‌رانی و هیز

(١) له‌ راستیدا ئه‌م ده‌رووی که‌ له‌ مامۆستا کرایه‌وه و بۆی ره‌خسا، به‌ (کاره‌سات) ئاوانه‌ی، چونکه‌ هه‌لیک بوو سوودی لێ وه‌رگرت و باری ده‌روونی و ته‌ندروستی بێ چاک کرد.

و هه‌رته‌ ته‌ندروستی کرد. ترسم نه‌ما له‌ ژین. پر به‌دل هه‌زم له‌ ژیان ده‌کرد! که‌ گه‌یشتمه‌ زستانی سالی ١٩٣٢ له «لوبنان» دا، (شاکر فه‌تاح) یکی که‌ بووم! نه‌ باکی سه‌رمام هه‌بوو، نه‌ ئاشنایه‌تیم له‌گه‌ڵ پالتۆ و به‌رگ و پۆشه‌نی گراندابوو. نه‌ ترس و له‌رز له‌ دلدا مابوو! هاته‌م ئاواوه‌وه. هاواریم دۆزیبه‌وه. له‌ئاو شاگردده‌کاندا که‌ له‌ هه‌مموو جۆره‌ ره‌گه‌ز و ئایین و زمانیکیان تێیدا بوو گه‌لیک دۆست و هاوهمه‌ پێکه‌وه‌نا و، تێکڕا له‌گه‌ڵ هه‌ممویاندا له‌ گه‌رمه و پێکه‌نێن و به‌زم و ره‌زمدا بووم. تا ئه‌ندازه‌یه‌کی زۆریش شه‌رمم له‌ ئافه‌رت که‌م بووه‌وه و، هه‌زم به‌تێکه‌لییان ده‌کرد. که‌ ته‌ماشام کرد: «ده‌ست به‌په‌ر و بالی خۆمدا ده‌هینم!». به‌دوای جلوه‌رگی جواندا ده‌گه‌ریم، له‌به‌ری بکه‌م... خۆم فێری ساز و ئاواز و گۆرانی گوتن و قسه‌ی نه‌سته‌ق و گه‌مه‌وگه‌پ ده‌که‌م... ده‌مه‌وی خۆشه‌ویستی به‌خه‌مه‌ دلای هاواری و مامۆستاکانه‌وه. ده‌مه‌ویست بژیم و له‌ ژیانیشدا زۆر به‌خۆشی و بلندییه‌وه رابوویم.

پێویسته ئه‌مه‌یش بلێم: که‌ ئا و با سازگاره‌که‌ی لوبنان و دیمه‌نه‌ جوانه‌کانی و پێشکه‌وتوویی دانیشتووه‌کانی، بۆ بلندکردنه‌وه‌ی بارستانی کامه‌رانی و سه‌ره‌ریزی و ته‌ندروستی من له‌ وه‌رزش و ئامۆژگارییه‌کانی «په‌یمانگای وه‌رزش» ده‌که‌م که‌متر نه‌بوون. ئه‌وسا که‌ تێگه‌یشتیم که‌ (سوروش) یش پزیشکیکه‌ بۆ خۆی. ئه‌گه‌ر بپاوه‌سه‌ر ده‌ستووری ئه‌و رۆی له‌: خواردن و رابواردندا، له‌ نوستن و فه‌رمان و هه‌لسان و دانیشتن و سه‌روتدا، ئه‌وا ته‌ندروست ده‌بێ. ئه‌گه‌ر له‌سه‌ر ده‌ستووری سوروش نه‌رۆیشت به‌رپه‌وه، ئه‌وا نه‌خۆش ده‌که‌وی، ئه‌وسا که‌ تێگه‌یشتیم که‌ زۆریه‌ی ده‌رمان ژه‌هرن!... ئه‌وه‌نده‌ی باش بۆ له‌ش، ئه‌وه‌نده‌ی زبانی پێ ده‌گه‌یشت. هه‌روه‌ها له‌ فروفیل و جانبازی زۆریه‌ی پزیشکه‌کانی جیهانیشت تێگه‌یشتیم که‌ هاو به‌ش له‌گه‌ڵ ده‌رمان فرۆشه‌کاندا، بۆ که‌لکی ناپه‌خته‌ی خۆیان. ئیتر له‌وساوه هۆگری (سوروش) بووم و، بووم به‌هاوده‌می: (وه‌رزش) و (با‌ی پاک) و (ئاوی سازگار) و (تیشکی رۆژ) و (چاوه‌ندازی جوان) و (خۆرشتی سروشتی و ساکار) و (گۆرانی) و (ساز و ئاواز) و (به‌زم و ره‌زم) و (گه‌شتوگوزار) و (ده‌روونی خاوین) و (دلای چاک) و (زمانی شیرین) و (کرده‌وه‌ی پیاوانه) ... بۆ ئه‌مه‌ی خۆم بپارێزم له‌ نه‌خۆشی و، هه‌مموو ده‌م هه‌ست به‌ (ته‌ندروستی) و (کامه‌رانی) و (سه‌ربلندی) و (خۆش گوزه‌رانی) بکه‌م له‌ ژیاندا.

به‌راستی ئه‌م سالی له‌ فه‌له‌ستین و لوبناندا رابوارد، له‌گه‌ڵ سالیکی تریش که‌ له‌ پاش گه‌رانه‌وه‌م له‌ عێراقدا رابوارد، به‌ژین داده‌نیتم. چونکه‌ ته‌نیا ئه‌و دوو سالی بوو که‌ ته‌ندروستییه‌کی ته‌واوم هه‌بوو و، خۆشیم له‌ ژیان ده‌بینی. داخه‌که‌م له‌وه‌ پاش به‌هۆی زۆرداری رۆژگاره‌وه، کزی و لاوازی و نه‌خۆشیم تووش بووه‌وه. تا له‌ زانستگای ماف نه‌بوومه‌وه، ته‌ندروستیم بۆ نه‌گه‌رایه‌وه. ئه‌رکی زۆر و دلای شکاو، که‌ له‌ زۆرداری فه‌رمانه‌روایی و پاشکه‌وتوویی کۆمه‌لایه‌تییه‌وه، تووشم هاتبوون، بوون به‌هۆی ئه‌وه‌ی ئه‌و سالی سه‌ سالی دوایی که‌ له‌ زانستگای مافدا بووم، به‌ئازار و هاواروه‌ رابوویم!... که‌ خۆپێندنی ئاوی (ئه‌وروپا) یان له‌ ده‌ست دام، خه‌م دا به‌ خۆپێندنه‌وه‌ی باش و گه‌رنگ و خۆش. هه‌روه‌ها خۆم ناسی به‌هه‌ندیک خۆپێنده‌وار و نیشتمانپه‌روه‌رانی (کورد) و (عه‌ره‌ب) به‌هۆی ئه‌و دوو شته‌وه تواییم بارستانی خۆپێنده‌واری و تێگه‌یشتیم به‌رز بکه‌مه‌وه و، تۆله‌ی ئه‌و (زیان)ه‌ بکه‌مه‌وه که‌ له‌ نه‌چوون بۆ (ئه‌وروپا) وه

لیم کهوتبوو. له سالی ۱۹۳۳د، «کۆمه‌لی زانستی کوردان»^(۱) له (سلیمانی) منیان هه‌لبژارد بۆ ئه‌وه‌ی بیه (کارگێری خۆیندنگای زانستی). مووچه‌یشیان بۆ بریمه‌وه. به‌سویاسه‌وه ئه‌م فه‌رمانه‌م گرت هه‌ستۆی خۆم. به‌لام له‌به‌ر که‌لکی کۆمه‌له‌که و نازگرتنیان مووچه‌که‌م لی وه‌رنه‌گرتن، گێرامه‌وه بۆ خۆیان. به‌یارمه‌تی چهند هاوڕێیه‌که‌وه، (خۆیندنگای زانستی) بووژایه‌وه و، په‌ره‌ی سه‌ند و، که‌وته‌وه بزووتنه‌وه و، سه‌ره‌شی بلن‌دبووه‌وه. خۆیندنه‌کانیان سووک و ئاسان کران. به‌لام وه‌رزش و گۆرانی و، وتار خۆیندنه‌وه و، گفتوگۆی سه‌ره‌ست و، پێشه‌سازی و، بلا‌وکردنه‌وه‌ی (گیانی کوردایه‌تی) و، رێکوپێکی، خراشه‌ خۆیندنگا‌که‌وه. من هه‌رچه‌نده له‌وه‌پێشیش، هه‌موو سالیک له‌ هاویندا، یارمه‌تی ئه‌م کۆمه‌له‌م دا‌بوو، به‌لام به‌م فه‌رمانه تازیه‌م که به‌جۆریکی فراوانتر و گرتگرتی رێی ده‌دام به‌که‌لکی نیشتمان‌که‌م بێم، یه‌جگار دلم خۆش بوو، یه‌جگار سه‌رم به‌رز بووه‌وه. ئه‌و کاته تاز هه‌رچوو بووم له (مه‌تریکولیشن). به‌هۆی ئه‌مانه و چهند هاوڕێیه‌کی خۆشه‌ویستی تره‌وه، که له سالی ۱۹۳۶د ده‌ستم که‌وتن، گیانم بووژایه‌وه، دووباره تورووسکه‌ی کامه‌رانی تی که‌وته‌وه. که له زانستگای ماف ده‌رچووم، له زمانی (فه‌ره‌نسی)دا، که تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی جویی بۆ دانرا‌بوو، به‌یه‌که‌م ده‌رچووم. ژماره‌ی شاگردده‌کان (۶۵) که‌س بوو. له ژبانی خۆینده‌وارمیدا گه‌لیک جار له تاقیکردنه‌وه‌دا به‌یه‌که‌م ده‌رچووم. به‌لام هیه‌ج جارێک پاداشیان نه‌دا‌بووم، ئه‌م جاره نه‌بێت که بریتی بوو له به‌شی ده‌ستی‌ک جل له قوماشیکی (مصری) و، دوانه‌ جووت گۆره‌ی ناوریشم. له‌گه‌ل سوپاسیکی گه‌رمی «دکتۆر عه‌بدوڵه‌زه‌زاق ئه‌لسنه‌وری» گه‌وره‌ی زانستگا‌که‌مان. ئه‌م پاداشه‌ یه‌جگار کامه‌رانی کردم. یه‌جگار سه‌ری به‌رز کردم‌ه‌وه.

ده‌موده‌ست (پێدانی پارێزه‌ری - إجازة المحامات) م وه‌رگرت^(۲). به‌لام ئه‌و هاوینه‌م به‌گه‌شتوگۆزار پاروارد. سێ چوار مانگی پێ نه‌چوو، له‌سه‌ر خواستی (موته‌سه‌ریفی موسل)، (عومه‌ر نه‌زمی به‌گ) کرام به‌ (کارگێری لادیی مزووری).

ئێتر لێره‌وه لاپه‌ره‌ی تافی کورپینیم دا‌رایه‌وه.

(۱) له راستیدا ئه‌و دوو په‌خشنامه‌یه هیه‌ج سیفه‌تیک گۆقاریان پێوه نه‌بوو، به‌لکو کۆمه‌لی وتاری هه‌مه‌ره‌نگه و چیرۆک بوون له‌لایه‌ن چهند نووسه‌ریکی جیا‌جیاوه و پێکه‌وه له به‌رگینکدا به‌دوو ناوی جیا‌وازه‌وه چاپ و بلاویان کردبووه‌وه. ئه‌و باه‌تانه‌ نرخ و به‌های وێه‌یی ئه‌و کاته‌ی خۆیان هه‌یه، به‌لام به‌هه‌له‌ ناوی (گۆقاری) لی ده‌نری.

(۲) ئه‌و کاته خۆیندن له کۆلیجی حقوقی به‌غدا سێ سال بووه.